

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡ. 318

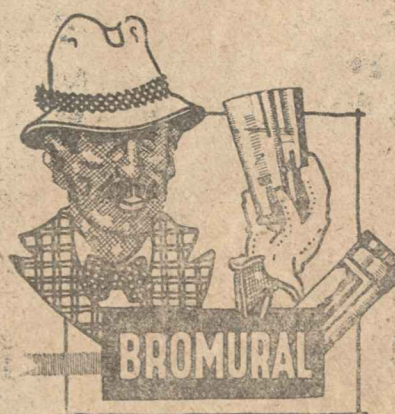
1930

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι οικόνομη. Έν' εκά-
τοστόμετρον επί ξη-
ράς ψήκτρας άρχει.
Η Κόλυνος παρασύ-
ρει τὰ υπολείμματα
των τροφών και κα-
ταστρέφει τὰ επικιν-
δυνα μικρόβια. Δεκι-
μάστε την Κόλυνος.
Τό κίσημα της κα-
θαρίστως και δρε-
σερότης, όπερ μένει
εις τὸ στόμα, είναι ύ-
πέροχον.

**ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ**

ΤΙ ΘΑ ΗΤΟ Η ΖΩΗ

Εάν δεν είχαν τὰ δισκία μου Bromural!
Όταν τὰ νεύρα είναι επεξηγεμένα. Λα-
βάνω Bromural! Έχω άπναιαν. Λαβάνω
Bromural. Αποκύνω άβλαβές τὸ φάρ-
μακον αυτό, λαμβάνομενον έντός ποτη-
ριον ύδατος επαναφέρει την γαλήνην εις
διεγερμένον όργανισμόν.

Τό Bromural της Εταιρίας Knoll A.-G.
του Ludwigshafen επί του Ρήνου (Γερ-
μανία) είναι φάρμακον λαϊκόν γνω-
στόν πρό ενός τετάρτου του αιώνος
και παντού άπαραίτητον. Υπάγχει
εις σωληνάρια των 10 και 20 δισκίων.
Πωλείται εις όλα τὰ Φαρμακεία.

ΑΥΓΑ : 5 ΛΕΠΤΑ ΤΟ ΕΝΑ

Τόσο κοστίζει τὸ αὐγὸ, όταν δι-
δετε άποτικινην στις κότες σας, τίς
κάνει νὰ γεννούν και με τὰ χιό-
νια. Ζητήσατε από Έδωδ. Θανο-
πούλου, «Σαντράλ», «Όλυμπερ»,
Έξαρχοπούλου, Φαρμ. Μπακάκου,
Άλεξίου, Π. Φάληρον Γ. Κόπανος,
Πειραιά Σαχηριάδης Μ. Στοάς
33α, Αποθήκη Γεωργ. Γραφείον
Περικλέους 16, Άθήναι.

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
& ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ**

Καραγιώργη τ. 7
Σερβίας άριθ. 18 Άθήναι

ΚΥΡΙΑ!!!

Αί ρυτίδες, κηλί-
δες και πάχη του
προσώπου εξαφανί-
ζονται οξινώς MO-
NQN δια των γνησί-
ων επιθέσεων εκ κα-
σου τού Radio
Actif

**ΤΟΥ DOCTEUR MONTEIL
PARIS**

Τού Πανεπιστημίου Παρισιών
Ο ΚΟΡΣΕΣ διόκληρος εκ θερα-
πευτικού καυσσούκ RADIO
ACTIF, καταργεί την πάλλουσαρ-
αν και τας παραμορφώσεις του σώ-
ματος.

Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ εκ του ι-
δίου καυσσούκ, τονώνει και επι-
φέρει ταχείαν ομικρύναν των μα-
στών.

Η ΔΟΣΙΟΝ ΤΟΝΙΔΕΡΜΑ, φ-
ναζωαγονεί τους πιπτοντας μαστούς.
ΤΑ ROBUSTENE PILLS, δια-
την άγάπτην του στήθους.

Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν.

Δ. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 12- Άθήναι

**ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»**

άποδίδει εις άφάνταστον έν-
τασιν και διακρίνειν και
στοιχίζει λιγώτερα από δ,τι
ένας καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT»
είναι ό άπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Άθήναι,

Λέκκ 21α.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τιμήν συμφε-
ρουσαν μηχανήματα βιβλιοδετείου.
Πληροφορία έδδς Λέκκ 7, Γρα-
φεία περιοδικού «Μπουκέτο».

Όταν δεν είναι του Schering
δεν είναι Ουροτροπίνη.

**ΔΙΣΚΙΑ
ΟΥΡΟΤΡΟΠΙΝΗΣ Schering**

άπολυμαίνουν και καθαρίζουν τον
όργανισμόν και παρέχουν εις περι-
πτώσεις έμπυρέτων νοσημάτων ως
και μετά ταύτα τήν άσφαλεστέραν
προστασίαν κατά των παθήσεων των
νεφρών, της κύστεως και του ήπατος.

Να πέρνετε πάντοτε:
«Ουροτροπίνην SCHERING»

Σωληνάρια των 20 δισκίων.

ΠΑΗΣΙΑΖΟΥΝ ΟΙ ΤΥΠΟΙ

Η ώραια έμβρελλα είναι
πλήρωμα της ώρας έννοιας.
Όμβρέλλας μεταξένως κα-
θακέρας, εις όλα τὰ είδη
ματιςμούς και φόρηας:

Forme Japonais
Forme Chinoise

Εκ εύρετε στο πρώτον Έγγρα-
φ. Όμβρέλλων

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

77. έδδς Αίλειου Π.

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

8 Μαΐου 1930.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

457

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ήταν ή εποχή του πο-
λέμου του 1870. Στόν
πύργο της κομήσεως ντε
Σαννονά, κοντά στη Νάν-
τη, είχε καταφύγει μιά
μέρα, που ή τρώμος και ή
φρίκη του πολέμου κυ-
ριαρχούσε σε όλη την β-
παύρα, ένας νέος, κατα-
σκονισμένος και κατάκο-
πος. Από όλο τὸ παρον-
σαστικό του, φαινόταν
πως ό νέος αυτός είχε
λάβει μέρος σε μάχη και
πως οι δικοί του είχαν νι-
κηθεί.

Ο γιός της κομήσεως
ντε Σαννονά, Αλδέρτο, πα-
ρουσίασε τον νέο αυτό
στην μητέρα του και τότε
έκρινος της απέκλιψε ένα
άλλόκοτο δράμα, που ή-
ταν τὸ δράμα της ζωής
του.

Δεν είμαι άντρας,
κνρία, της είπε. Είμαι κό-
ρη και λέγομαι Τερέζα! Είχα έναν αδελφό, τον Ζοζέφ. Τὸν αγα-
πούσα πολύ και από τότε που άρχισε ό πόλεμος, δεν τον άφρησα ούτε
μια στιγμή μονάχο. Και όταν τον είδα άποραιομένο να μ' άφήσει
ανάχη για να πάη στον πόλεμο, τί άλλο καλύτερο είχα από τὸν να
δὸν ακολουθήσω; Έτσι θά μπορούσα να τὸν περιποιηθὸ τοιάχριστον
αν ποτέ πληγωνότανε, θά μπορούσα να τὸν φανὸ χρησίμη. Ω, και
τότε φάνηκε αλήθεια! Πολύ, πολύ χρήσιμη. Τὴν περασμένη νύχτα
ακόμη, αν ή κακοτυχία δεν μίς είχε χωρίσει, αν μπορούσα να βάλω
τὸ σώμα μου μπροστά στο δικὸ του τὸ σώμα, θά τὸν έσωζα. Μά,
αλλοίμονο, τὸν είδα να πέφτει λίγα βήματα πιο πέρα από μένα. Μου
φάνηκε 'έκανα να τρέξω κοντά του. Μά ένα στίχος ανθρώπων,
που έφταναν μπροστά στον έχθρο, με παρέσυρε μαζί του, χωρίς να
τὸ θέλω. Ο άμοιρος ό αδελφός μου έμεινε εκεί, χωρίς τη βοήθειά
μου, χωρίς καν να προφθάσω να τὸν κλείσω τὰ μάτια!

Ένας χείμαρρος δαχρύων ἀκολούθησε αὐτήν την έκμυστήρευσιν.
Η καρδιά ντε Σαννονά ήταν μεγαλόκαρδη άρ-
χοντισσα. Παρηγόρησε την άμωμη νέα, την χα-
ρίσε στον πύργο της και ή Τερέζα έλατάρωσε τὰ
νεύματα του φίλου της, που τὰ είχε βγάλει για
την άγάπη του αδελφού της.

Μερικοί μίγρες πέρασαν. Ο Αλδέρτος, ό γιός
της κομήσεως ντε Σαννονά, είχε εὐθὺς ΕΞ άρχής
λαμπάσει μιά ζωηρή έντίποισι μόλις αντίκρινε αὐτή
την ήρωική κόρη. ΕΞ άλλου, ή Τερέζα δεν ήταν
πολύ μιά άτρόμητη πολεμιστρια, μιά είχε και λε-
πτή γυναικεία καρδιά. Κ' έτσι, ανάμεσα σ' αυτές
τις δύο νεαρές έπαφες δημιουργήθηκε στην άοχή
μια συμπάθεια, έπειτα μιά στενή φίλια και στο τέ-
λος ένας άδραίος νεανικός έρωτας. Μά αὐτός ό έρω-
τας, αν για τὸν Αλδέρτο ήταν ένα πρώτο αίσθημα
της άφροντιστης νεότητος, για την Τερέζα είχε κά-
ποιαν βαθύτερον χαρακτήρη, συνδεθή με όλη την
σκληρή σκληρότητα, που έκοιβε ή ψυχή της.

Ακούσε, Αλδέρτο, τὸν είπε μιά μέρα με τόσο
γρηγορία, όση και άποραιοστικότητα. Δεν είναι ή
πρώτη φορά σήμερα, που τὸ σκέπτομαι αὐτὸ που θά
παί... Είπα πως δεν μπορὸ να γίνω γυναίκα
σου, πως είναι μεγάλη ή απόστασι μεταξύ μας. Μά
και χαμιά άλλη δεν θα γίνω γυναίκα σου. Όχι,
Αλδέρτο, όχι. Αὐτήν που θά διαλέξεις, θά τη σκο-
τώσω, σκοτώθω μονάχη μου!

Ο Αλδέρτος ήταν τότε άρκετά νέος, ώστε να
δὸν τραμάρη στα λόγια της φίλης του. Ήταν άρ-
κετά έρωτευμένος μαζί της, ώστε να κολακευθὴ μά-
λιστα, με τὰ λόγια που άκούσε.

Πέρασε άρκετός καιρός ακόμη. Σ' αὐτὸ τὸ διά-

νόνη μερικὲς υποθέσεις.
Ο καιρός που περνούσε, άφηνε χωρίς καμιά αλλαγή την Τερέζα,
όχι όμως και τὸν Αλδέρτο. Ο νεαρός άριστοκράτης περνούσε την
τελλή εποχή της νεότητος, και τη νεότητά του αὐτή έννοούσε να
τη χαρή κατά τὸ δικὸ του τρόπο.

Τὴν τελευταία φορά που είχε πάει στο οικογενειακό του χτήμα,
ό Αλδέρτος θεώρησε άποραιοσί του να επισκεφθὴ τὸς γειτονικούς
του κτηματίες. Ένας απ' αὐτούς, ό Μπεράφ, ήταν καινούργιος ό-
κόμη, μόλις είχε ένα χρόνο που είχε αγοράσει την έπαυλὶ του. Ο
Μπεράφ είχε μιά κόρη, τη Ρόζα. Ήταν ένα λεπτό, άδικο πλάσμα,
τὸ όποιο δεν είχε προφθάσει ακόμη να γνωρίσει τὸν κόσμο, μέσα από
τὸ μοναστήρι των καλογραιών, όπου μόλις πρὶν λίγους μίγρες είχε
τελειώσει τις σπουδές της. Ο Μπεράφ παρουσίασε την κόρη του στον
Αλδέρτο, ό όποιος έμεινε καταγοητευμένος μαζί της.

Η υποθέσεις, για τις όποιες είχε έρθει στο χτήμα του, χατα-
σαν τὸν Αλδέρτο άρκετὸ καιρὸ εκεί. Τίς δύο καὶ ό ίδιος να
προσπαθούσε να παρατείνω τὸν διαμονή του. Η Ρόζα δεν ήταν
άδελγε πειά. Και μπροστά στην άγγελική της μορφή, άρχισε να ξεχνά
σιγά-σιγά την κάπως άφρονική φρισηγομία της Τερέζας...

Η πιο τρυφερή οικειότητα δεν άργησε να άποκατασταθὴ ανά-
μεσα στοὺς δύο αὐτοὺς νέους, και όταν συνμιλούσαν, όταν τραγου-
δούσαν και γελοῦσαν μαζί, ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος τους δεν συν-
λαγίζότανε ούτε για μιά στιγμή την απόστασι της κοινωνικής τάξεως
και της περιουσίας που τὸς χωρίζε. Ούτε και ό πατέρας της Ρόζας
τὰ σκεφτότανε αὐτά. Ο αγαθός κτηματίας εύρισκε τόσο ευνοική τη
συμπάθεια τὸν νέου για την άμωμη, την πολυαγαπημένη του κόρη!
Αγαπούσε πολύ τὸν Αλδέρτο και ήταν βέβαιος για τὸν ήσποτικό του
χαρακτήρη. Αφηνε λοιπὸν τὰ πράγματα να ραδίζουν μόνα τους.

Μιά μέρα ό Αλδέρτος ήταν μονάχος στον κήπο, μαζί με τη
Ρόζα. Μιλούσαν για κάποιο γάμο, που έπρόκειτο να γίνη κάποι, στο
χωριό. Έξαφνα ό Αλδέρτος της πήρε τὸ χέρι και της τὸ έφωριζε
τρυφερά.

Και σεις, Ρόζα, της είπε, δεν σκεφτόμαστε να παντρευτήτε;

Όχι, δεν τὸ σκέφτηκα αὐτὸ ποτέ, απάντησε εκείνη, τρέμοντας
έλαφρά. Γιατί με ρωτᾶτε;

Γιατί, είπε ό Αλδέρτος, σίγγοντας περισσότερο τὸ λεπτὸ της
δαχτύλο, γιατί έχω σκοπο να προτείνω στον πατέρα σας έναν καλὸ
νέο για σας, αν δεν άσνηθήτε...

Κύριε Αλδέρτε... φηδύσε εκείνη κατακόκκινη.

Και όμως, επανέλαβε ό Αλδέρτος, τὸ όποιο ή καρδιά γυ-
τώσε τώρα δυνατά, ό νέος αὐτός είναι πλούσιος, καλὸς καταγωγῆς.

Σας αγαπά. Ο πόσο σας αγαπά!...

Και τότε δεν χατήθηκε καμιά. Αγκάλασε τη
μση της κόρης και της φώναξε ένὸς την έστειλε
επάνω στην καρδιά του:

Ρόζα, Ρόζα, πολυαγαπημένη μου. Σ' αγαπᾶ!
Θά σε έπιθω απ' τὸν πατέρα σου, αν θέλεις να γί-
νεις γυναίκα μου!

Η Ρόζα δεν είχε τίποτε στην άοχή, πλημμυ-
σμένη καθώς ήταν στα δάκρυα, μεθυσμένη από εν-
τευρία. Επειτα όμως άποσπάθηκε έλαφρά από τὰ
μαρμάρα του και σήκωσε θάλασσά τὰ μάτια της προς
τὸν ουρανὸ.

Α! Αλδέρτε, είπε, πως μπορὸ τάχα να γίνω
αὐτὸ; Είπα καλὰ τὸν πατέρα μου. Αν τὸν πῃτε
τίποτε, είναι ικανὸς να μίς χωρίσει για πάντα!...

Ότόσο ό Αλδέρτος ήταν πειά άποραιοσμένος
να υπερασπίσει όλα τὰ έπιτόμια. Αγαπούσε την Ρόζα...
Είχε άρκεσει να επισκεπτεται περισσότερο τὸν
πατέρα της κόρης, έρωσε σχετικὸς και στη μη-
τέρα τὸν. Είχε ξεχάσει ότι και ή Τερέζα ήταν εκεί,
μαζί με τη μητέρα του, και ότι μπορούσε κάτι να
πάρη για τὰ σχέδια του.

Και πράγματι ή Τερέζα, αν δεν ήμια τίποτε ά-
καίως, έπομάσθηκε όμως πολλά. Και μιά νύχτα,
που ό Αλδέρτος μιλούσε μ' ένα φίλο του, άκουσε
άσφαλα να χτυπή ή πόρτα. Πῆγε τότε μιά λάμπα
κ' έτρεξε να δὴ ποὺς ήταν. Η Τερέζα παρουσιά-
σθηκε μπρος του έναμμένη...

Ο Αλδέρτος τάχασε. Μά σιγά-σιγά συνήθε
και πήρε την απόφασί του. Μίλησε στην Τερέζα

ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΡΩΜΑΙΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

(Επιστολή φίλου)

«Αγαπητέ μου φίλε, Μούγρανες πολλές φορές και με παρακαλούσες θερμά να γράψω ένα αληθινό μυθιστόρημα, το μυθιστόρημα της πρώτης—πρώτης και τελευταίας, της μοναδικής μου αισθηματικής περιπέτειας. Μούγρανες πώς θα ήταν αυτό ένα είδος μνημοσύνης για τη λευκή ψυχή της υπέρτατης εκείνης υπέρτατης, που δεν υπάρχει πια στον κόσμο και που ξη μαζύ με τους άγγέλους σε κάποια γαλανή γωνία του άπειρου του ουρανού...

Σου άνοιξαν πάντα τη χάρη αυτή. Υπάρχουν πράγματα και περιστατικά που δεν γράφονται, γιατί άμα γράφουν και δοθούν στην δημοσιότητα χάνουν την αγνότητά τους, την αγιότητά τους.

Υπάρχουν μυστικά που πρέπει να μένουν αιώνια θαμμένα στα βάθη της καρδιάς.

Όποιος σέβεται, τι αγάπησε, δεν τ' δίνει στην δημοσιότητα. Φυλάει τις αναμνήσεις του και ξη μ' αυτές σ' όλη του τη ζωή.

Μ' άφου επιμένεις τόσο πολύ, ιδού, θα σου κάμω τη χάρη και θα σου δώσω ένα μικρό μέρος, μια ελαχίστη περιπέτεια του τραγικού αυτού ειδυλλίου...

«Ακουσε...

Ήταν μια εποχή που η πλήξη με βασάνιζε σκληρά και με κυνηγούσε παντού. Δεν με χωρούσε ο κόσμος...

Για να φέω κάποια αντίδοτο στο μαρτύριο αυτό της ανίας κατέβαινα στο Φάληρο, έμπαινα σε μια βάρκα και ξαννοίγονταν μακριά—πολύ μακριά—στο πέλαγος.

Μα σιγά-σιγά έπαυσα να βρίσκω ευχαρίστηση και στο σπόρ αυτό. Δεν με παρηγορούσε πια ούτε το θέατρο, ούτε η μουσική, ούτε η μελέτη, ούτε η καλή συντροφιά.

Για να ξεφύγω από τα νύχια της μονοτονίας, σκέφτηκα κάτι καλύτερο απ' τις λεμβοδρομίες, ή όποιες δεν σου δίνουν ολοκληρωτικά κι' έντατικά την κίνηση και την όρμη, το σχίσμο του άγερου, την γρηγοράδα, τον ήλιο. Πήγαινα σ' ένα χωριό της Αττικής και νοίκιαζα ένα άλογο, ένα γερό, άγριο άλογο. Πηδούσα σ' αυτό, το χτυπούσα, τόκωνα ν' αφήνεται και πετούσα, φτερουγίζα μαζί του στον αέρα, πηδώντας χαντάκια, ιφρώματα, φράχτες, νοιώθοντας τον αέρα να σφουράει γύρω μου, ακούγοντας την καρδιά μου να χτυπάει σαν κωδωνοκρουσία κινδύνου. Πώς δεν τσακίστηκα στους τροχούς αυτών περιλάτους; Είπε θαύμα...

Όστόσο ήμουν ευχαριστημένος, όταν μια μέρα, μια χαρούμενη ήλιουλοστη μέρα, καθώς πηδούσα ένα φράχτη, άκουσα μια κραυγή τρόμου, ένα ξεφωρητό λατάριας. Σταμάτησα τ' άλογο και πήδησα κάτω. Πίσω απ' το φράχτη στέκοταν με μερικά αγριολούλιντα στα χέρια, χλωμή άκρια και τρομαγμένη μια γλυκιά Μαντόνα, ένα θείο εκφραστικό πρόσωπο, δυο αλμυρόντητα μάτια γεμάτα φως και καλοσύνη... Φορούσε μια βαθύγυαλη ποδιά μαθητορίας κι' ένα πλατύγυρο ψαθάκι.

Την είχα τρομάξει και της ζήτησα να με συγχωρήσει. Χαμογέλασε.

Έσκυψα έπειτα και της μάζεψα τα λουλούδια που της είχαν πέσει απ' τον τρόμο της. Τα πήρε και ξαναχαμογέλασε γλυκά, αγγελικά...

Κι' έπειτα... Της έδωσα το χέρι για να την χαρετήσω και να συνεχίσω τον τροχό μου. Μούδωσε το χέρι της κυττάζοντάς με στα μάτια και χαμογελώντας πάντα... Μούδωσε το χέρι της, της τσούφια, τη χαρετήσα, της ξαναζήτησα συγγνώμην, μα δεν έφυγα.

Μέσα στα λίγα αυτά δευτερόλεπτα είχαμε αγαπητή τρελλά, παράφορα, για όλη μας τη ζωή, για πάντα, ως το θάνατο και πέρα από το θάνατο!

Ό έρωτας, φίλε μου, δεν είναι στίφαδο, να θέλις ώρες να βράση. Είναι πυρκαϊά, έκρηξη, τρικυμία... Είναι θύελλα... Ανάβει με μια ματιά, μ' ένα βλέμμα, μια λέξη... Γεννιέται σε μια στιγμή. Κι' άρκει μια στιγμή, ένα τίποτα, για να σβήσει, για να πεθάνει.

Μονάχα στις καρδιές των κοινών ανθρώπων φυτρώνει η αγάπη σιγά-σιγά, αργά-αργά, σαν νάναι ραπάνι... Αγαπηθήκαμε...

Ήταν έσωτερική μαθήτρια σ' ένα από τα πιο γνωστά παρθεναγωγεία των Αθηνών, κόρη πολύ πλούσιου τραπεζίτη. Την ημέρα αυτή είχαν βγει εκδρομή κι' είχε άπομακρυνθεί από τις συμπαθήτριές της μαζεύοντας λουλούδια...

Δεν έβγαινε από το σχολείο, παρά πολύ σπάνια και πάντα με τροφιά. Κι' εγώ διψούσα, τρελλανόμουν να την βλέπω. Πώς έβγαζε; Έβγαζε ήρθε να μ' βοηθήσει ή τύχη. Σ' ένα σπίτι άνοιξε το σχολείο άρχισαν έπισκευές. Έβγαζαν σκαλωσιές και σκαλωσιές πρόσφυ. Περνώντας από κει είδα πως έβγαζε τη νύχτα άνοιχτες τις σκαλωσιές μια παννύχλη ξύλινη σκάλα. Την είδα κι' η καρδιά μου χτύπησε. Την έβγαζε στην αγαπημένη μου που στέκοταν στην ταράτσα του σχολείου και της έγεννα: «Τα μεσάνυχτα, λαβε άμέσως τι έσχεδιάζα και το πρόσωπό της άστραψε από χαρά.

Ήμουν ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου. Τα μεσάνυχτα παύονα τη σκάλα από τη σκαλωσιά, τη στήριζα στον πάτο του σχολείου κι' ανέβαινα στην ταράτσα, όπου βρισκόμουν στην αγαπημένη αγάτης μου, με μόνους μάστιγες τ' αστέρια τ' ούρανο...

Τι άξέχαστες νύχτες!... Τί γλυκές ώρες, τί μεθυσί αγάτης ως το πρωί που πρόλαβα να γεράνω!

Μα καμιά ευτυχία δεν διαρκεί αιώνια στον κόσμο αυτό. Μια νύχτα, μια άταπια νύχτα, ένας χοροφύλακας πέρασε απ' το ήλιο. Είπε τη σκάλα, νόμιμα πως τίποτε μεθυσμένοι την είχαν πάρει κι' τη θέσι της, τη σήκωσε και την ξαναέστη στην σκαλωσιά.

Κι' έμεινα έτσι αιχμάλωτος του Παρθενάγου, μην έβγαζε πώς να ξεφύγω, σε έβρος άβάντα.

Κιτάξα την αγαπημένη μου. Ήταν έντατικά σιγνή. Έρριξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό μου και μουτρε:

—Κι' έτσι θάσαι μαζί μου ως το πρωί!

—Και σ' άγάτη μου;

—Εγώ; «Ας πουν ό,τι θέλουν. Θα ήμουν μαζί σου, θα λυτρωθώ απ' τη σκαλωσιά αυτή, δεν με άζει τί θα πη ο κόσμος. Σ' άγατά...

Τα λόγια της με συγκίνησαν.

—Θές, είπα, να θυσιαστής για μένα. Και τότε τάξασαι πώς θα το δextώ; «Όχι, ποτέ. Θα ήμουν ήσως να κατέβω κι' άς σκοτωθώ.

—«Όχι, δεν θα κατέβω!

—Αγάτη μου, σέβου το σκαλωσιά. Έγώ κι' οι διατρέχω κανένα κίνδυνο. Σ' άμα; Θες απ' την για πάντα ίσως αν με βοήθεις. Πρέπει να πάω και θα κατέβω. Άκουσέ με... Μπορείς να φέρεις τέσσερα-πέντε σεντόνια απ' το θάλαμό σου; Έτσι, δέσω και θα φτάσουν ως κάτω. Έτσι κανείς δεν σε ύποπιαστή, κανένας δεν θα καταλάβει τίποτα.

—Κι' αν πέσης, άγάτη μου;

—Θα προσέξω. Μη φοβάσαι. Ό,τι κάνω, κ' ανών για σένα, το κάνω μ' ευχαρίστηση. Δεν θέλω να πάθης μια τέτοια ντροπή. Προσώω να περπατάς...

—Δεν θα σου φέω σεντόνια. Όχι, χίλις φορές. Άν πάθης τίποτα θα πεθάνω από την άσπλη όξη. Άν πάθης τίποτα θα πεθάνω από την άσπλη όξη.

σία μου. Προτιμώ τη ντροπή.

Την πήρα στην άγκυλιά μου και της μίλησα άρετή όλη ώρα, κά, πειστικά, την παρακάλεσα, την έξέτηνα.

Και κατόρθωσα να την πείσω.

Κατέβηκε στον θάλαμο και γύρισε με τέσσερα σεντόνια. Έβα τις άκρες τους σ' ένα ντεπόζιτο πούταν στην γωνία της πορτας και τάδεσα σιγανά. Δεν έφταναν φυσικά ως κάτω, μα ρούσα να πηδήσω φτάνοντας στην άκρη, χωρίς να πάω πάνω ίσως.

Έδεσα τη μια άκρη σ' ένα ξύλινο στόλο της ταράτσας, έδεσ καλύτερα μπορούσα και τοιμάστηκα να κατέβω.

Η αγαπημένη μου έπεσε κλαίγοντας στην άγκυλιά μου.

—Άν πάθης τίποτα θα πέσω κι' εγώ κάτω και θα πεθάνω μαζί!...

Έβγα πώς έλεγε την αλήθεια. Θα τόκωνα γιατί μ' άρεσε όσο σπάνια αγαπούν σήμερα ή γυναίκες.

Φίλησα τα δακρυομένα της μάτια και την καθησύχαζα.

—Μη φοβάσαι, μικρούλα μου. Ό Θεός προστάζει τους ταπεινούς.

Απ' τον Ύμνητό είχε προβάλει ο αϊγιερός. Είχε μεσσηνιστεί η πούλια. Ξημέρωνε...

Ριχτήκαμε για μια ακόμα φορά ο ένας στην άγκυλιά του άλλου. Έτρεμε σύγκορη. Άκουγα σχεδόν τους χτύπους της καρδιάς της. Τάδεσα σιγανά. Δεν έφταναν φυσικά ως κάτω, μα ρούσα να πηδήσω φτάνοντας στην άκρη, χωρίς να πάω πάνω ίσως.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο τρακυλές επιθεωρησιγράφος. Από ποιόν έπρεπε να ζητήσει το λόγο. Ο συλλέκτης αυτογράφων. Πώς την έπαθε. Η πρωταγωνίστρια που δεν μπερούσε να μιλήσει. Μια ξυπνη άπάντησι. Ο έγγονος του Τριστάν και ο πέλεμος. Στην Κέλωση ή στον Παράδεισο; Η μεταπολεμική κρίσις, κ.τ.λ.

Κατά τη διάρκεια μιας συνελεύσεως της Έταρείας των Γάλλων θεατρικών συγγραφέων, ένας γνωστός Παρισινός επιθεωρησιγράφος, ο οποίος έτραβήζε τρομερά δταν μιλούσε, εφώναζε σε μια στιγμή, τραυλίζων πάντοτε:

—Ζητώ τον λόγο από τον κύριο πρόεδρο!

Τότε ο Τριστάν Μπερνάρ μιθύρισε με σιγανή φωνή σ' ένα συνάδελφό του που καθόταν δίπλα του:

—Καλύτερα θα έκανε να τον ζητήσει από το... Θεό!...

Ένας τολμηρός συλλέκτης αυτογράφων έστειλε μια μέρα το λεύκωμα του στον Τριστάν Μπερνάρ με την παράκληση να του γράψει μερικά λόγια και να ύπογράψει.

Το λεύκωμα, ύστερ' από λίγες μέρες, ξαναγύρισε στον ιδιοκτήτη του και σε μια σελίδα του ήσαν γραμμένες από τον Τριστάν Μπερνάρ σε γραφομηχανή ή ακόλουθες γραμμές:

«Αγαπητέ κύριε, πρό είκοσι έτών γράφω με γραφομηχανή και ξησινήσια να γράφω. Όστόσο, θα σ' άς δώσω ένα δείγμα του γραφικού μου χαρακτήρος».

Και από κάτω ήταν χαραγμένη με την έννα, από χέρι άδέξιο, μια μεγαλοπρεπής παράταξι από «άγκυλτσες»:

|||||

Μια μέρα, κατά το τρίτο έτος του Ευρωπαϊκού πολέμου, ο Τριστάν Μπερνάρ έλεγε σε κάποιο φίλο του, ο οποίος παραπονιέτο για την παράταξι του σπαρταγμού αυτού των λαών:

—Πώς; Τολμάτε να παραπονέθητε σεις;...

Βολάκετε λοιπόν, ότι ο πόλεμος διαρκεί πολύ;

—Αστειεύσθε; του άπάντησε ο φίλος του. Αυτό είν' αδύνατον!...

Δεν μπορεί να ύπόρχη τέτοιος άνθρωπος. Κα άμα άπόχρη, του άπάντησε ο Τριστάν. Είπε ό... Έγγονός μου, ο οποίος είνε... δέκα όγδοι μηνών!...

Μια μέρα, κατά το τρίτο έτος του Ευρωπαϊκού πολέμου, ο Τριστάν Μπερνάρ έλεγε σε κάποιο φίλο του, ο οποίος παραπονιέτο για την παράταξι του σπαρταγμού αυτού των λαών:

—Πώς; Τολμάτε να παραπονέθητε σεις;...

Βολάκετε λοιπόν, ότι ο πόλεμος διαρκεί πολύ;

—Αστειεύσθε; του άπάντησε ο φίλος του. Αυτό είν' αδύνατον!...

Δεν μπορεί να ύπόρχη τέτοιος άνθρωπος. Κα άμα άπόχρη, του άπάντησε ο Τριστάν. Είπε ό... Έγγονός μου, ο οποίος είνε... δέκα όγδοι μηνών!...

Μια μέρα, συνομιλούσαν μπρος στον Τριστάν Μπερνάρ για τη μέλλουσα ζωή, για την Κόλασι και τον Παράδεισο. Καθένας εξέθετε σχετικώς τις ιδέες του και μόνο ο ευθυμογράφος σάπαινε, χαμογελώντας πίσω απ' την μακριά του γενειάδα.

Σε μια στιγμή όμως μια νερά κυρία τον ερώτησε:

—Και σεις, κύριε Τριστάν Μπερνάρ, δεν έχετε καμιά γνώμη για τα σοβαρά αυτά ζητήματα;

—Τί να σ' άς πω, αγαπητή μου κυρία; άπάντησε ο ευθυμογράφος. Γνώμη δεν έχω... Έχω όμως τις προτιμήσεις μου!...

Είπα θα προτιμούσα τον Παράδεισο εξ αίτιας του κλίματός του, αλλά τί να σ' άς πω. Η διαμονή μου στην Κόλασι θα μου ήταν πολύ πιο ευχάριστη λόγω της φορέας συντροφιάς που ύπόχρη εκεί!...

Μια μέρα μιλούσαν μπρος στον Τριστάν Μπερνάρ για τη μεγάλη κρίσι που διατρέχει σήμερα το έμπροσθ.

—Είπα είνε, είπε στο τέλος ο ευθυμογράφος. Κατά την πόλεμο οι άνθρωποι ξοδεύουν χωρίς να λογαριάζουν, και σήμερα λογαριάζουν χωρίς να ξοδεύουν τίποτ'...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η ευαισθησία είνε δώρο της φύσεως, ο δέ έρωτισμός της καρδιάς.

Τον φθονό πρέπει να τον φοβάσαι περισσότερο όταν σάπαινε, παρά όταν μιλάει.

ξη κάτω και να σηκώνη τα χέρια της στον ούρανό. Παρακαλούσε το Θεό για τη σωτηρία μου...

Βαθεία συγκινημένος, άρχισα να κατεβαίνω. Την είδα σχεδόν άμέσως να σκύβη έξω απ' την ταράτσα. Στ' αϊπία μου έφτασαν τα τρομέμενα λόγια της:

—Πρόσχε!... Άγάτη μου!... Άγάτη μου!... Θεέ μου!

Με τόν κίνδυνο να τσακιστώ, έλευθέρωσα το ένα μου χέρι και της έστειλα ένα φίλημα.

—Αντίο!...

Είπα φτάσει κάτω από τη μέση. Όταν έβγαζα κάποιος κόμπος φανταζόμουν. Κατάλαβα άμέσως πως έπεφτα. Ο αέρας σφύριζε άοματίζα στ' αυτιά μου. Χτύπησα σε κάποιο πρεβάκι και βρόντησα κάτω στο πεζοδόρο μου βαρύς!...

Όλα αυτά έγιναν μέσα σε μισό δευτερόλεπτο.

Ότόσο άκουσα την κραυγή της, το άτελειμένο ξεφώνημά της φηλά στην ταράτσα κι' έβγαζα την έχασα απ' τα μάτια μου. Είχε λυπονηθεί. Άν δεν συνέβαινε αυτό, θάχε πέσει κάτω και θάχε σκοτωθεί...

Πέτοντας, έχασα άμέσως τις αισθήσεις μου. Με βρήκαν κατά το ξημέρωμα βουτηγμένοι στο αίμα και με μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο, όπου έμεινα επί ένα μήνα. Είχα τραυματισθεί σοβαρά, θανάσιμα σχεδόν...

Μα ήμουν ικανοποιημένος. Είχα προλάβει το σκάνδαλο, που θα γινόταν εις βάρος της νέας που έλάτρευα.

Μια συμπαθήτριά της τη βρήκε το πρωί λιπόθυμη στην ταράτσα. Την έφερε στις αισθήσεις της, έβλεπε τα σεντόνια και κανένας δεν ύποπιασθησε τίποτα. Έγώ έξ άλλου δεν επέτρεψα σε κανένα να με ρωτήσει πως βρέθηκα αιματοκυλισμένος στο πεζοδόρο μου.

Αίτη είνε, φίλε μου, ή μικρή περιπέτεια μιας δολιχοληρής έρωτικής ιστορίας.

Υπάρχουν άραγε σήμερα γυναίκες που ν' αγαπούν έτσι, που να αισθάνονται τόσο βαθειά την άγάτη, που να ξέρουν να θυσιάζονται για τον έρωτα; Όχι, άλλοιμονα! Άσφαλώς όχι!...

Χαίρε.

Ο φίλος σου Κ.Χ.
Και διά την άντιγραφήν
ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ 13 ΚΑΙ 14

Πολύ περίεργο ρόλο έπαιξε ο αριθμός 14 στη ζωή του βασιλέως της Γαλλίας Έρρίκου δον. Κ' εν πρώτιστα ήρθε στον κόσμο στις 14 Δεκεμβρίου του έτους 1554, του οποίου το άθροισμα των αριθμών δίνει πάλι τον αριθμό 14. Γεννήθηκε άκριβώς δεκατέσσερος αιώνας, δεκατέσσερες δεκάδες έτών και δεκατέσσερα χρόνια μετά το Χριστό.

Το όνομά του επίσης άποτελείται από 14 γράμματα (Henri de Bourbon).

Πέθανε τέλος στις 14 Μαΐου 1610, άφου έζησε τέσσερες φορές δεκατέσσερα χρόνια, δεκατέσσερες βδομάδες και δεκατέσσερες ήμέρες.

Τον ίδιο περίπου ρόλο έπαιξε και ο αριθμός δεκατρία στο γινώ του Λουδοβίκου των Βουρβόνων.

Και αυτού το όνομα (Louis de Bourbon) άποτελείτο από δεκατρία γράμματα και ήταν ο 13ος κατά σειράν βασιλεύς της Γαλλίας με το όνομα Λουδοβίκος. Έπίσης το όνομα της συζύγου του Άννας, της Αυστριακής, άποτελείτο από 13 γράμματα (Anne d' Autriche) και άμα παντρεύτηκαν ήσαν κι' οι δυο δεκατριών έτών, γιατί κι' οι δυο είχαν γεννηθεί την ίδια μέρα. Τέλος ή Άννα ήταν ή δεκάτη τρίτη κατά σειράν Ίσπανις πριγκίπισσα που είχε το όνομα αυτό.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Ο ΑΤΥΧΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Μια μέρα κάποια γυναίκα σταμάτησε τον καγκελλάριο ντε Σιλβέστρ Μπυλάρο έξω από την πόρτα του και άρχισε να τον παρακαλεί να της κάνει διάφορα ρουσφέτια.

Ο καγκελλάριος την άκουσε ύπομονητικά, χωρίς να την διακόψει. Όταν έτελείωσε, εφώναζε έναν άνδρα που βρισκόταν λίγο παραπέρα, και τον ερώτησε αν την γνώριζε.

—Πώς; άπάντησε αυτός. Είλε ή γυναίκα μου.

—Και πόσα χρόνια είσατε παντρεμένος μαζί της;

—Δέκα χρόνια.

—Φαντάζομαι τότε πόσο θα την έχετε βαρεθεί, άφου εγώ, ο οποίος μισώ όσα τώρα βρισκομαι μαζί της, την βαρεθήκα κιόλας!...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΕΚΟΥΒΡΕ

Ἡ τρομερή ἀντιζήλια τῆς Δουκίσσης Μπουγιόν. Μιά συνάντησις τῶν δύο ἀντιζήλων. Ἡ ὑπερτίμη καὶ ἀπρόσπετη ἀδιαφορία τῆς καλλιτέχνιδος. Ἡ Λεκουβρέρ λιπευομένη ἐπὶ σκηνῆς. Ἡ τελευταία μαρτυρική της παράστασις. Φήμες καὶ διαδόσεις. Ἡ Λεκουβρέρ πεθαίνει ἔξαφνα... Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ. Πῶς δηλητηριάστηκε ἡ καλλιτέχνις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

Εἶδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ἡ δούκισσα ντὲ Μπουγιόν ἀπεπειράθη νὰ δηλητηριάσῃ τὴν μεγάλη τραγωδὸν τοῦ προαφελθέντος αἰῶνος Ἀδριανὴ Λεκουβρέρ, λόγῳ ἀντιζήλιας τῆς στὸν ἔρωτα τοῦ περιφθιμῶν κόμητος τῆς Σαξωνίας.

Ἐπίσης εἶδαμε πῶς, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποπειράς αὐτῆς καὶ μετὰ τὸ σκάνδαλο ποὺ δημιουργήθηκε, ἕνα βράδυ ἡ δούκισσα, ἐνῶ ἡ Λεκουβρέρ ἔπαιξε στὸ θέατρο, εἶχε τὸ θράσος νὰ τὴν προσκαλέσῃ στὸ θεωρεῖο τῆς γιὰ νὰ τὴν συγχαρῇ καὶ πῶς

ἡ καλλιτέχνις τῆς ἀπάντησε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἐπειδὴ ἦταν ἀτημέλητα ντυμένη.

Μὰ ἡ δούκισσα ἐπέμενε καὶ ἔστειλε καὶ γιὰ δευτέρω φορὰ τὸν ἀκόλουθόν της νὰ τῆς ἐναντιώθῃ τὴν πρόσκλησί της. Τότε ἡ Λεκουβρέρ τῆς ἀπάντησε, δὲν ἄν αὐτὴ τὴν συγχαροῦσε νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ τῆς ντυμένη ἀτημέλητα, τὸ κοινὸν ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπε, δὲν θὰ τὴν συγχαροῦσε καθόλου. Γι' αὐτὸ, γιὰ νὰ τῆς κἀνὴ τὴ χάρι, θὰ τὴν περιμενε στὸ διάδρομο τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔδωαι ἀπὸ τὸ θεωρεῖο τῆς. Παράγματο, ἡ δούκισσα, βγαίνοντας ἀπ' τὸ θεωρεῖο τῆς, εἶδε μπροστὰ τῆς τὴν Λεκουβρέρ. Ἀρχισε ἀμέσως νὰ τὴν χαϊδεύει, νὰ τὴν συγχαίρει γιὰ τὸ ὑπέροχο παιζιμὸς τῆς καὶ νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι ἐννοοῦσε μεγάλη εὐχαρίστησι δόξαις τὴν ἔβλεπε στὸ θέατρο...

Μὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ὑποκρισιές τῆς δουκίσσης, γιὰ νὰ κοιμήσῃ τὴς ὑποψίες τῆς ἀντιζήλου τῆς καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐκφοβίσῃ τὴν ἀντιζήλου ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς... Φαίνεται δὲ πῶς ἐπέτυχε στὸ σχέδιόν της, γιὰτὶ ὁ αἰφνίδιος θάνατος τῆς Λεκουβρέρ καὶ ἡ συνθήκη ἐκ τῶν ὁποίων ἐπὶ τῆς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ποδοθεῖ ποῦθεν ἄλλο παρὰ σὲ δηλητηρίασιν...

Ἐνα βράδυ, ὅποτε ἀπὸ λίγον καιρὸ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήθηκαμε παραπάνω, καθὼς ἡ Λεκουβρέρ ἔπαιξε στὸ θέατρο τῆς, σὲ μιὰ στιγμὴ ἐννοοῦσε μιὰ ἀξάφνη ἀδιαφορία... Μὰ σὲ λίγο ἡ κατὰστασις τῆς εἶχε χειροτερέψει τόσο πολὺ, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ βγῇ στὸ προσκήνιο καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ δὲν θὰ μπορούσε νὰ συνεχίσῃ τὴν παράστασις...

Ποῖν ὅμως ἀκόμη τελειώσει, ἐννοοῦσε μιὰ ῥάλη καὶ θὰ σωριαζόταν κάτω ἂν δὲν ἐσπευδε ἕνας ἡθοποιὸς νὰ τὴν συγχωρήσῃ...

Ἀμέσως ἡ αὐλαία ἔπεσε κάτω, ἐνῶ τὸ κοινὸν ἀνήσυχον ἔτρεχε πρὸς τοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴν κατὰστασι τοῦ ἡδύτατου τοῦ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ κατὰστασις τῆς Λεκουβρέρ χειροτέρευε συνεχῶς. Μέρα μετὰ τὴν μέρα ἀδυνατίζε καὶ χλωμαίε τρομερά. Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ στὸ θέατρο.

Τὸ βράδυ, ποὺ ἦταν γιορτὴ τῆς ν' ἀνέβῃ γιὰ τελευταία φορὰ στὴ σκηνή, ἐπρόκειτο νὰ παίζῃ τὸ ρόλο τῆς Ἰσκάτης στὸν «Οἰδίποδα» τοῦ Βολταίρου. Ὁ ρόλος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ρόλους, τοὺς ὁποίους εἶχε δημιουργήσει.

Μὰ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παράστασις τὴν ἔπαισε δυσεντερία. Ὡστόσο ἐβγήκε στὴ σκηνή καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ. Μὲ τὴν δυσεντερία τῆς ἦταν τόσο τρομερὴ, ὥστε εἰκοσι φορὲς τοῖλῃσταν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραστάσεως, ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ στὰ παρὰστάσια καὶ νὰ βγάλῃ καθαρὸ σίμα.

Ἦταν τόση ἡ χλωμάδα τῆς καὶ τόση ἡ ἐξάντλησις ποὺ ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό της, ὥστε οἱ θεαταί, ἔαφνιασμένοι, ρωτοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τί εἶχε.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ὅταν μετὰ τὸν «Οἰδίποδα» παύθηκε καὶ μιὰ κομωδία, ὁ «Φλωρεντινός», ἡ Λεκουβρέρ ὑπερβύθη τὸ ρόλο τῆς, ποὺ ἦταν ἔξαιρετικά δύσκολος, τόσο ὑπέροχα καὶ τόσο ἀριστουργηματικά, ὥστε οἱ θεαταί τὴν ἀπεθέσαν κυριολεκτικῶς.

Μὰ τὴ νύχτα ἐκείνη ἡ κατὰστασις τῆς ἦταν τρομερὴ. Ὅταν δὲ τὴν ἔβλεπε ἕνα μερὰ ἔγινε γνωστὸ αὐτὸ στὸ Παρίσι, ὅλοι ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν πῶς ἡ δούκισσα, ἀγνωστον

μὲ ποῖο τρόπο, εἶχε κατορθώσει αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ πτύχῃ τὸ σκοπὸ τῆς.

Ἐσπερες ἡμέρες ἡ δυστυχισμένη Λεκουβρέρ ἐπάληψε μὲ ἀγωνία μὲ τὸ θάνατο, νοιώθοντας σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τρομεροὺς πόνους. Τὴν τετάρτη ἡμέρα ὁ μὸς ἡ κατὰστασις τῆς βελτιώθηκε καὶ ὅλοι ἐνόμισαν πῶς εἶχε ἐφεύγει πρὶν ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὅταν ἔξαφνα κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι τρομεροὶ σπασμοὶ τὴν ἔπιασαν, πράγμα ποὺ δὲν συμβαίνει ποτὲ μὲ τὴν δυσεντερία.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ, περιέπεσε σ' ἀπόλυτη ἀκίνησι καὶ ὅταν οἱ γιατροὶ ἐπληρώσαν καὶ τὴν ἐκάλυψαν, εἶδαν ὅτι εἶχε πεθάνει...

Μετὰ τὴν πιστοποίησιν τοῦ θανάτου τῆς, τῆς ἀνοίξαν τὴν καὶ εἶδαν κατὰπληκτικὰ πῶς τὰ σπλάχνα τῆς εἶχαν γαργαλισθῇ.

Μόλις ἔγινε γνωστὸς ὁ θάνατος τῆς Λεκουβρέρ, ἡ ἀπὸ αὐτὴν πεθάνει σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν, στὸ Παρίσι, κανεὶς δὲν εἶδεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δηλητηρίασεως, γιὰτὶ καὶ οἱ γιατροὶ τῆς τὴν ἰδίαν γνώμην εἶχαν. Ἡ θλίψις τοῦ κοινῶν ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἕνα βράδυ ποὺ ἡ δούκισσα ντὲ Μπουγιόν τὴν ἔβλεπε νὰ παρουσιασθῇ στὸ θέατρο τῆς, στὴ Γαλλικὴ Κομωδία, οἱ θεαταί ἄρχισαν νὰ κινῶνται...

Ἐξω ἡ δηλητηρίαστρια!... Ἐξω ἡ δηλητηρίαστρια!...

Ἦταν δὲ τόσο ἐχθρικές ἡ ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους ἐκείνη τὴν ὥρην, ὥστε πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ ἡ παράστασις, ἡ δούκισσα μὲ τὴν ἀκόλουθον τῆς ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θέατρο.

Αὐτὰ λοιπὸν γράφει γιὰ τὸ θάνατο τῆς Λεκουβρέρ ἡ σύγχρονός της δεσποινὶς Ἀισέ. Τὰ γεγονότα μετὰ τῆς αὐτῆς μάλιστα τὰ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ παρρημὸς δικηγόρος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Μαρμαίρεν «Ἡμερολόγιό» του.

Ὁ Βολταίρος ὅμως, ὁ ὁποῖος μαζὺ μὲ τὸ φίλο τῆς Λεκουβρέρ κόμητα τῆς Σαξωνίας, παρουσιάστηκε στὸ θάνατό της, γράφει σχετικῶς τὰ ἑξῆς: «Ἡ Λεκουβρέρ πέρασε μέσα σὲ τὴν ἀγκαλιά μου ἀπὸ φλόγῳι τῶν σπλάχνων.

Ὅσα γράφει σχετικῶς ἡ δις Ἀισέ, εἶναι διαδόσεις καὶ φήμες ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ βάση».

Ἡ μαρτυρία ἐνὸς ἀνθρώπου σὺν τῷ Βολταίρῳ, εἶναι βέβαια σημαντική, μὴ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ δώσῃ κανεὶς ἀπὸ λυτὴ πίστι σ' αὐτήν, γιὰτὶ, εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Βολταίρος δὲν ἐπίστευε καὶ σὲ ἄλλες ιστορικὲς δηλητηριάσεις τῆς ἐποχῆς του, ἡ ὁποῖες ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεκαλύφθησαν ἀληθινές. Ἐπίσης οὐτε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους τῆς Λεκουβρέρ συμφωνεῖ μὲ τὴν γνώμην τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

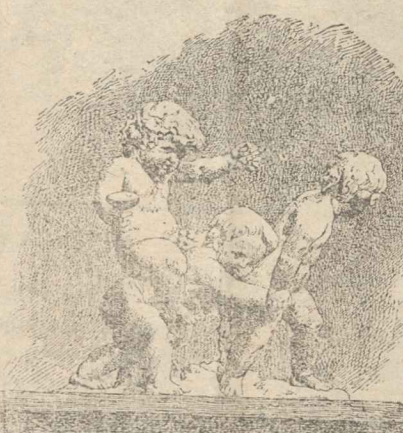
Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἰσχυρίζονται ὅτι ἕνας φαρμακοποιός, ὁ ὁποῖος ἦταν πονηρὸς στὴ δούκισσα, τῆς ἔδωσε κάποιον γιατρικὸ γιὰ τὸ σπλάχν της—ἀπὸ τὸ ὅποιο ὑπέφερε—δηλητηριασμένο, καὶ ἄλλοι πάλι λένε ὅτι μερικὸν ἀνθρώπων τῆς δουκίσσης τῆς πρόσφεραν μιὰ βραδεὶα στὸ θέατρο μιὰ δηλητηριασμένην ἀνθρώπινον, τὴν ὁποία, μὲ τὴν ἰδίαν γνώμην, ἡ Λεκουβρέρ ἀμέσως ἀδιάντησε.

Ποιὰ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδοχὰς εἶναι ἡ ἀληθινή; Ἀγνωστον. Τὸ βέβαιον μόνον εἶναι ὅτι ὁ θάνατος τῆς Λεκουβρέρ παρέμεινε καὶ θὰ παραμείνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς ἱστορίας.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΞΙΣ ΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Στὴν Κρήτη τὶς ὥρες κακὸ νὰ λούζονται τὸ Ψυχράδατο. Καὶ τοῦτο, γιατί μιὰ γοργὰ δὲν ἐπρόσβητε τὴν πρὸληψιν αὐτὴν καὶ ἔλυνε τὰ τρία τῆς παιδία κατὰ τὰ τρία στὴ σειρά Ψυχράδατα. Κατόπιν αὐτοῦ τὰ παιδία τῆς πεθάνανε. Τότε ἡ χίρα ἄρρεσε τὴν ἐξῆς παραγγελία πρὸς μητέρας:

Ἀνάθεμα ποὺ λούστηκε τὰ τρία τὰ Σαββάτα, τὸ Κρετίνον, τὸ Τυρινὸ καὶ τῆς πρώτης βδομάδας.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

Η ΣΥΓΓΝΟΜΗ

Μετὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Σαλμπερ, συνεχίζοντας τὴν ἐξόρισή μας, προχωροῦσαμε μὲς ἀπ' τὸ δάσος τοῦ Σεμιγιέ. Τὸ ἀπόσπασμά μου βιάζετο μπροστὰ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν ἀδελφὸν Πισερί ἀκολουθοῦσαμε ἀπὸ πίσω. Οἱ στρατιῶτες βιαζόντουσαν νὰ φτάσουν πρὸς μιὰν ἐξέδρα τοῦ δάσους, ἀπ' ὅπου ἔβλεπαν ν' ἀνεβαίνει ἕνας ἀνάλαφρος καπνός.

Πράγματι, ὅποτε ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶδαμε, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δέντρα διὰ ἡλικιωμένους γυναῖκες, πλὴν σ' ἕνα πελώριο καζάνι γεμάτο κρέας, γρῶν ἀπ' τὸ ὅποιο ἤφρονόντουσαν σὲ στίβες τὰ φρυμά. Ἐτοιμαζόμαστε νὰ προχωρήσουμε πρὸς αὐτές, γιατί ἔφαμε ὅτι τὸ φαί τους ἦταν γιὰ μᾶς, ὅταν ἔφαγα, ἀκούγοντας ἕνα θόρυβο μὲς ἀπ' τὰ φύλλα, γνιφάει τὸ κεφάλι μας καὶ εἶδαμε τὸ Ζομπέν Μπελιτί, τὸ δεκανεὶο τοῦ λόγου τῶν Σαχλίδων, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας ἕναν ἄνθρωπον φορτωμένο στὴν πλάτη, ἔδωαι ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲς ἀπ' τὰ δέντρα στὸ μονοπάτι.

Ὁ Ζομπέν εἶχε κανένα πληγωμένο καὶ τὸν πάει στὸ χειρουργεῖο, ψιθύρισε ἐγὼ.

—Ὁχι!... Ὁχι!... μὴν ἀπάντησε ὁ καλὸς ἀδελφός, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο πῆρε ἔξαφνα ἔκφρασι ἀνησυχίας καὶ θλίψεως. Κάποιον αἰχμάλωτον ἔχει πιάσει... Δὲν βλέπεις ποὺ τοῦ ἔχει φιώσει τὸ στόμα καὶ τὸν ἔχει δεμένο χειροπόδαρον!... Γιὰ πάμε κοντὰ του...

Καθὼς ἐταχύνουμε τὸ βῆμα μας, ὁ ἀδελφός μου ψιθύρισε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Ἔρεϊς, ὁ Ζομπέν κατοικοῦσε σ' ἕνα χωριό, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀνακατάλαβε σήμερον ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ὅταν ἐμπήκαμε μέσα, βοήθησε τὸ σπῆι τοῦ πυροβολημένου καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του σκαμπόνησε ἀπ' τοὺς ἐχθρούς... Ὁ Ζομπέν εἶναι πολὺ ἀγριοὺς καὶ φοβάμαι μάλιστα προετοιμάζει κάποια τρομερὴ ἐκδίκησι.

Ὅταν ἐφτάσαμε κοντὰ στὸ Ζομπέν, εἶχε πετάξει τὸν αἰχμάλωτον τοῦ ἀνάνου στὰ ῥοῦτα, καὶ, λαγνασμένος καθὼς ἦταν, ἐγγέμει κοντανασαίνοντας τὸ ὄπλο του.

Ὁ ἀδελφός τότε τὸν ἐρώτησε: —Τί κάνεις ἐκεῖ, Ζομπέν... Οἱ ἄλλοι πάνε νὰ φάνε... Τράβα καὶ σὺ νὰ τοὺς βοηθῇς...

Δειχνοντας τὰ κάτασπρα δόντια του ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τοῦ λύκου, ὁ Ζομπέν εἶπε μ' ἕναν ἀγριο σαρκασμό:

—Ἐγὼ καιρὸ ἀκόμη γιὰ φαί. Προηγουμένως θέλω νὰ διασκεδάσω λίγο μ' αὐτὸ ἔδω τὸ γουρουν...

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ἔδειξε τὸν αἰχμάλωτον του, ὁ ὁποῖος, ἐμαλλιασμένος, μὲ τὰ ρούχα του κολλημένα, μαυρισμένος ἀπὸ τὸ μπαρούτι καὶ τὴ σκόνη, ῥόγχαζε κατὰ ἀπ' τὸ φριχτό του, σφιγρογυρίζοντας μ' ἀγωνία μὲς στὰ σπλάχνα ποὺ τοῦ ἔκοβαν τὶς σάρκες καὶ τοῦ πρὶόνιζαν τοὺς καρπὸς τῶν χειρῶν καὶ τοὺς ἀστραγάλους.

Ὁ Ζομπέν ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἰδίαν ἀγρία εὐθυμία:

—Μὲ βασάνισε πολὺ ὥς πού νὰ τὸν πιάσω... Ἐτρεχε σὺν λατῆς... Τότε τὸν σημάδεψα καὶ ἐγὼ στὸ γόνατόν, γιατί ἤθελα νὰ τὸν πιάσω ζωντανὸ καὶ πυροβολήσω... Ὁ φιλαράκος σωριάστηκε ἀμέσως κάτω... Τὸν ἔδεσα ἔπειτα καὶ τὸν φορτώθηκε στὸς ὅμους μου... Ἐδὼ εἶμαι ἥσυχος... Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ξαναπιάσῃ καὶ πάλιν... Δέστε τὸν ποὺ στριφογυρίζοντας σὺν τὸ σκουλήκι!... Περιμένω νὰ συνελθῇ ἐντελὼς γιὰ νὰ τὸν βασανίσω...

Ὁ ἀδελφός Πισερί τὸν διέκοψε μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔκοβε ἡ σιγή.

—Δὲν θὰ τὸν σκοτώσῃς!... Ἐτοὶ δὲν εἶναι, Ζομπέν!... Ὁχι... Ὁχι... Δὲν θὰ τὸν σκοτώσω ἀμέσως, κύριε ἀδελφά... εἶπε ὁ Ζομπέν ἀκούμποντας τὸ γεμισμένο ὄπλο του ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο... Δὲν ἔπαρχει καμμιὰ βία... Ὅτι τὸν κάνω νὰ ὑποφέρει πρῶτα...

Ὁ ἀδελφός, ἀκούγοντάς τον, ἔγινε κατάχλωμος καὶ φώναξε: —Θὰ βασανίσῃς καὶ θὰ σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπον ὄπλο, φριχμωμένο, δεμένο!... Ὁχι! Δὲν θὰ τὸν κάνῃς αὐτό!

Ὁ Ζομπέν ἄρχισε νὰ γελάει δυνατὰ: —Δὲν μὲ πιστεύετε; φώναξε. Σταθίτε καὶ θὰ δῆτε!... Τότε ὁ ἀδελφός πῆγε καὶ στάθηκε πρὸς τὸν αἰχμάλωτον, καί,

ορθώνοντας τὸ γερασμένο κορμὶ του, ἐφώνησε ἐπιτακτικά:

—Ὁχι!... Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ αὐτό!

Τὰ μάτια τοῦ Ζομπέν σκοτεινίαναν κατ' ἀπ' τὰ πικρὰ του βλέφαρα καὶ ἐπρότεινε προκλητικὰ τὸ πηγούνι του.

—Δὲν τὸ θέλετε σῆς αὐτό; φώναξε ἐρεθισμένος. Καί μὲ ποὺ δικαίωμα!... Δὲν τὸν πιάσατε βέβαια σῆς τὸν αἰχμάλωτον... Δὲν εἶναι δικός σας!... Ἐξ ἄλλου, ἔχετε καλὰ τί μοῦ ἔκαναν οἱ ἐχθροί... Ἐ, δὴ! αὐτὰ θὰ μοῦ τὰ πληρώσουν οἱ αἰχμάλωτοι... Αὐτὸ δὲν σὰς ἀφορᾷ σὰς... Τραβήχτε ἀπὸ μπροστὰ...

Βλέποντας αὐτὴ τὴν ὀργή, ὁ ἀδελφός χαμήλωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ εἶπε μὲ γλυκύτητα:

—Ἄν σοῦ ζητοῦσα νὰ μοῦ παραδώσῃς αὐτὸν τὸν ἄθλιο, Ζομπέν!...

—Ξαναδόστε μου, ἀπάντησε ὁ νέος, τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου καὶ θὰ τὸν ἔχετε.

—Δὲν σὲ διατάσσω, Ζομπέν, ἐξακολούθησε ὁ ἀδελφός. Σὲ παρακαλῶ μονάχα...

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστράτες, ὁ Ζομπέν εἶπε ἀδυσώπητα:

—Μὴ ταπεινώνεστε παρακαλῶντάς με, κύριε ἀδελφά. Ἡ παρακλήσις δὲν χρησιμοποιεῖται σὲ τίποτε...

Ἐγὼ τὰ δικαίωμά μου ὡς στρατιώτης καὶ θὰ τὰ χρησιμοποιήσω. Ὅσο περισσότερο μὲ καθυστερεῖτε, τόσο πρὸς πολὺ ὁ αἰχμάλωτός μου θὰ ὑποφέρει...

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ὁ Ζομπέν κῆρυξε σταθερὰ τὸν ἀδελφόν, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια εἶχαν γεμίσει δάκρυα οἰκτον καὶ ἀτελείας.

Ἐφαρνα ὁ ἀδελφός, ἂν καὶ ἦταν κατάχλωμος, ἀνορθώθηκε καὶ πάλη, καί, γεμάτος ἀξιοπρέπεια, εἶπε:

—Ἔστω!... Διάθεσε τὴ ζωὴ τοῦ αἰχμάλωτου σου ὅπως θέλῃς... Ἐγὼ σὲ παρακάλεσα σὺν ἀνθρώπου. Τώρα θὰ σοῦ μιλήσω σὺν ἱερέως... Ἄν εἶσαι χριστιανός, πρὶν τὸν σκοτώσῃς, γονάτισε...

Ὁ Ζομπέν, διατάσσοντας, τὸν ἐρώτησε μὲ δυσπιστία:

—Γιὰτί νὰ τὸ κάνω αὐτό;

—Γονάτισε, σοῦ λέω!... ἐπανελάβε ὁ ἀδελφός δυνατὰ.

Ὁ Ζομπέν, ἀδυνατήσας, σωματωφόθηκε μὲ τὴν ὑπόθεσίν του. Τότε ὁ ἀδελφός πῆρε τὸν ἔστανωμένο ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαβὶ τοῦ καὶ παραναίχοντάς τον στὸ Ζομπέν, τὸν ἐρώτησε:

—Ἔρεϊς ἀκόμη τὸ «Πάτερ ἡμῶν» Ζομπέν!

—Γιὰ εὐκολώτερον μὲ πηρατε, κύριε ἀδελφά... Πῶς δὲν τὸ ἔρεϊ...

—Ἄν τὸ ἔρεϊς, ἔπως τὰ χέρια σου κάρφωσες τὰ μάτια σου στὸν ἔστανωμένο καὶ πῆς τοῦ...

Ὁ Ζομπέν ἔνωσε τὰ χέρια του καὶ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ «Πάτερ ἡμῶν»... Ὅταν ἔφτασε στὴ φωνή: «Καὶ ἄρες ἡμῖν τὰ σφελήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀρίτερον τοῖς σφελήματις ἡμῶν», ὁ ἀδελφός τὸν διέκοψε:

—Καταλαβαίνεις αὐτὰ τὰ λόγια, Ζομπέν;

—Ναί, τὰ καταλαβαίνω, κύριε ἀδελφά, ἀπάντησε ὁ Ζομπέν μὲ βαθεὶα καὶ ὑποκοφὴ φωνῇ.

—Ἄν τὰ καταλαβαίνεις, ξαναπῆς τὰ μαζὺ μου, σὺν ἀπὸ ἀπὸ τὴν βλάβη τῆς καρδίας σου, ἀσπαζόμενος αὐτὸ τὸ μέτωπό τοῦ ἔστανωμένου ἀπ' τὰ ἀγκυθία καὶ τὶς πέντε πληγὲς ποὺ ἀκόμη τρέχει τὸ αἷμα του...

Ὁ Ζομπέν ὑποτακτικὰ ἔπλησε τὸ μέτωπό του ἀκόμη τρέχει τὸ αἷμα του... Ὁ ἀδελφός, ἐνῶ ὁ ἀδελφός, μὲς στὸ δελνὶν καὶ στὴν βαθεὶα σιωπῇ τοῦ δάσους, ἔλεγε μαζὺ του: «Καὶ ἄρες ἡμῖν τὰ σφελήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀρίτερον τοῖς σφελήματις ἡμῶν»...

Ἐπειτα, ὅταν τελείωσε, παρήμερος μπρὸς ἀπ' τὸν αἰχμάλωτον, καί εἶπε αὐτὰ:

—Σὺν, Ζομπέν... Καὶ τώρα βασανίσέ τον καὶ σκότωσέ τον, ἂν μπορῇς...

Τότε ὁ Ζομπέν, χωρίς νὰ σηκώσῃ καθόλου τὰ μάτια του, ἔξ ἰσοχλωμὸς μὲ τὸν ἱερέα, ψιθύρισε:

—Δὲν μπορῶ πρὶν νὰ κάνω τίποτε, κύριε ἀδελφά... Τὸ μίσος ἐσβῆκε ἀπὸ μέσα μου... Πάρτε τον. Σὺν τὸν παραδώσω...

CHARLES FOLEY

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΑΛΑΝΚ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΡΟΛΟΪ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ 35 ετών.
ΕΡΙΕΤΤΑ 25 ετών.

(Στο Παρίσι. Σ' ένα σαλόνι στολισμένο με πολλή καλαισθησία. Μόνο ένα παλιό μεγάλο ρολόι επάνω σε μία εταζέρα, αποτελεί μία πολύ χτυπητή παραφωνία, ανάμεσα στην μοντέρνα και κομψή αυτή επίπλωση. Ο Αλβέρτος και η Εριέττα μόλις επέστρεψαν από το ταξίδι του γάμου τους.)

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Λοιπόν δεν είσαι ευχαριστημένη Εριέττα, που ύστερα από το ταξίδι του γάμου μας, βρεθήκαμε επί τέλους, εδώ, στο σπίτι μας;

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Ναι, τί ώραία, τί ήσυχα που είνε εδώ! Μά, παντού, όπου είμαστε μαζί, είνε ώραία!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Έχω φέρει εδώ και μερικά αγαπημένα μου μικροπράγματα. Μερικές εικόνες, βάζα και διάφορα μπαμπελά.

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Ναι, τὰ βλέπω... Όλα είνε ώραία... Τί θαυμασία εικόνα αυτή!... Κι αυτό το κόκκινο βάζο, είνε καλλιτεχνικότατο. Έχεις γούστο, φίλε μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όλα αυτά τὰ είχα στο γραφείο μου. Τ' αγαπώ πολύ.

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Α, νά, κι' εκείνο το αγαλματάκι που μου έφερε τόσο... (Έξαφνα γυρνάει και βλέπει το παλιό ρολόι). Α, Θεέ μου, τόφρες κι' αυτό!... Τί φοιχτό ρολόι!... Θυμάσαι όταν το είδα για πρώτη φορά στο σπίτι σου; Μου είχες υποσχεθεί ότι θα το πετάξεις στην άποθήκη. Τό ξεχάσες βέβαια... Βγάλε το από δω, σε παρακαλώ. Δεν θέλω να το βλέπω... Ένα τέτοιο ακαταίτητο πράγμα!

Μ' έννευρίζει ή θέα του! Μ' άρρωσταίνει.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Εριέττα!

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Σε δυσαρεστούν τὰ λόγια μου; Μά το θεωρείς, αλήθεια, ώραίο αυτό το απαίσιο, το χονδροειδέστατο ρολόι; Θα πούν ότι δεν έχεις καθόλου γούστο...

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Ω, Αλβέρτε! Μὲ άπογοητεύεις...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Εριέττα! Μή θυμώνεις... Έλα κάθισε εδώ κοντά μου, σ' αυτό το ντιβάνι. Είνε σπώ πω την ιστορία αυτού του ρολογιού.

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Την ιστορία αυτού του ρολογιού;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ναι, Εριέττα... Η ιστορία αυτού του ρολογιού είνε και ή δική μου ιστορία...

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Ισως... Μά δεν καταλαβαίνεις κι' εσύ ότι το ρολόι αυτό είνε μία φοιχτή παραφωνία, ανάμεσα σε τόσα ώραία πράγματα εδώ μέσα; Θα πούν ότι δεν έχουμ καθόλου, μά καθόλου γούστο.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ισως, Εριέττα, ίσως νά είνε έτσι όπως τὰ λές, άγάπη μου. Μά εγώ το βλέπω από μικρό παιδί κάθε μέρα αυτό το ρολόι και δεν μπόρεσα ν' άγνιληφθώ ποτέ πόσο άσχημο και γελοίο είνε. Όπως δεν καταλαβαίνουμε την άσχημιά των άγαπητών μας προσώπων. Λοιπόν, κάθισε κοντά μου νά σου πώ...

(Η Εριέττα κάθεται δίπλα του, στο ντιβάνι).

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Εσύ Εριέττα μεγάλωσες μέσα στα πλούτη. Έγώ όμως ήμουν ένα φτωχό παιδί...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μά, φίλε μου... Δεν σε ρώτησα ποτέ για το παρελθόν σου.

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Ναι μ' άγάπησες τρελλά όπως σ' άγάπησα κι' εγώ, και μόλις σε ζήτησα είπες άμέσως «ναί», χωρίς νά θελήσης νά μάθης τίποτε για το παρελθόν μου... Τό μόνο που ήξερες για μένα ήταν ότι είμαι ένας συγγραφέας του οποίου τὰ έργα παίζονται με μεγάλη επιτυχία στα καλύτερα Παρισινά θέατρα...

ΕΡΙΕΤΤΑ (ζωηρά).—Θά σ' αγαπούσα και άν δεν ήσουν ένας διάσημος συγγραφέας.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όπως κι' εγώ θά σ' αγαπούσα άν δεν είχες καθόλου πλούτη... Όταν σ' ζήτησα σε γάμο, δεν ήξερα ότι σε προκίζει τόσο πλουσιόπαροχα ή θέα σου...

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Καλά, λέγε μου λοιπόν για το ρολόι σου...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Σου είπα, ότι ή ιστορία του είνε και ή δική μου ιστορία. Λοιπόν, ενώ εσύ μεγάλωνες μέσα σε όλα τα καλά και τὰ χάδια, εγώ μεγάλωνα σ' ένα

πολύ φτωχικό σπίτι, σε μία μικρή επαρχιακή πόλη. Ο πατέρας σου ήταν δικηγόρος στο Παρίσι. Ο δικός μου είνε ένα μικρό μαγαζάκι ψυλικών στην επαρχία. Η μητέρα μου, ή καμμένη, έπαι δεν έφθαναν όσα κέρδιζε ο πατέρας μου, έφραζε ξένα φορτία. Έγώ πάλι την βοηθούσα στις δουλειές του σπιτιού. Πολλές φορές άφού μελετούσα τὰ μαθημάτά μου μ' έβαζε νά καθαρίζω παπούτσια ή νά πλένω τὰ ράμματα. Γιατί εκείνη έπρεπε νά ξενοτύχη σίγουρα νά τελειώσω ένα φόρεμα...

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Καθμένε μου Αλβέρτε!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όταν όμως ή μητέρα μου, εύκαιρούσε νά γινη ώρα, άντι νά ξεκουραστή ή νά πρή νά φλυαρή με τις γειτόνισσες, προτιμούσε νά διαβάη. Η άνάγνωσις ήταν τό πάθος της. Θυμάμαι πώς ενώ μαγειρεύε κάποτε είνε κι' ένα βιβλίο στο χέρι άνοιχτό!... Τις Κυριακές, κι' όλες τις εορτασμένες ημέρες της νουσε διαβάζοντας. Δεν είχε καμιά άλλη χαρά στην ζωή της ή να τεροβλά μου. Η άκατανίκητη αυτή κλίσις που είχε στο διάβασμα την έσωσε. Έτσι δεν έννοιωσε την άποθάρρυνά και την πλήξη, που θά την έκανε νά νοιώσει μία ζωή τόσο μονότονη.

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Μά το ρολόι; Δεν μου λές για το ρολόι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Άκουσε, άγάπη μου. Ο παππούς μου για νά ευχαριστήσει τή μητέρα μου, πριν παντρευτή, όταν ήταν ακόμα μικρό παιδί, έγέγραφε συνδρομήτρια σ' ένα περιοδικό που έδινε και δώρο ένα ρολόι.

ΕΤοι, ύστερα από λίγον καιρό, ή μητέρα μου έλαβε άπ' τό περιοδικό ός δώρο ένα ρολόι, τό παλιό αυτό. Φαντάζεσαι πλέον πόσο ευχαριστήθηκε και ή καλή μου μητέρα! Τό ρολόι έκαμε την καλή της, την ώραϊότερη έντύπωσις και στην μητέρα μου και στον παππού μου! Απλοί και φτωχοί όπως ήσαν, νόμισαν ότι τό ρολόι αυτό ήταν τό καλύτερο και τό τελευταίο τους κάσμημα. Άλλως τί κι' ο μηχανισμός του ήταν θαυμάσιος... Εργάστηκε χρόνια και χρόνια...

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Ενώ το δικό μου ρολογάκι, που είνε τόσο κομψό και ώραίο, σταματά κάθε τόσο.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Λοιπόν, τό ρολόι αυτό. Εξάττα, σήμανε σιγά-σιγά την ώρα του γάμου της μητέρας μου, κι' άργότερα τον έρχομό μου σ' αυτό τον κόσμο...

ΕΡΙΕΤΤΑ.—Τό καίμενο! Άρχίζω νά το σκεπάζω...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Αργότερα το ρολόι αυτό με κρατούσε συντροφιά στο σπίτι μέρα και νύχτα. Μ' άκούγοντας τους χτύπους του άνεπαύστου χάρη, δού πράγματα... Πλάι σ' αυτό μεγάλωνα άνετα μου... Η μητέρα μου γέλασε, μά δεν τό άναρωτήθηκε ποτέ. Τις Κυριακές, όταν ντυνόταν όλη στην εκκλησιά, καθόταν στον καναπέ και τό παρακολουθούσε, όσο νάβρη ή ώρα. Πώς τί θυμάμαι την καλή μου μητέρα!...

Τό ρολόι αυτό έσήμανε άργότερα μία στιγμή πολύ θλιβή και πολύ τραγική στη ζωή μας. Ο πατέρας μου πέθανε... Όπως έζησε ήσυχα... Άναγκαστήκαμε τότε νά κλείσουμε τό μαγαζάκι του μαγαζάκι και νά νοικιάσουμε ένα σπίτι κάτο μικρό. Τό ρολόι μ' άσυνόδεψε στο νέο σπίτι. Και θυμάμαι πάντα τις βραδιές, τις άτέλειωτες βραδιές, που ήχοις μέσα στη μικρή μας καμαρίτσα, τό τικ-τάκ του παλιού ρολογιού μας, τό τσαγρονόμισμα της πένης μου έπάνω στο χαρτί καθώς έγραφα, και τό τριζύμο που έκανε ή βελόνα της μητέρας μου έπάνω στην δαχτυλίδα. Τό άναρώ μου ήταν νά μπορέσω μία μέρα νά ξεκουράσω την καμένη μου την μητέρα. Άλλά δεν πρόφτασα. Πέθανε κι' εκείνη. Άχ, Εριέττα! Η μανοβλά μου που έφραζε για νά με σπουδάση, ή μνήμη μου άγίασε τότε, ή μνήμη μου φίλη, μ' άφησε μόνον στον κόσμο. Μου τιν έπαι ο θάνατος μ' έμεινα μόνος! Τί τρομερό κενό! Η μνήμη μου άναμφισβήτητα ήταν αυτό τό ρολόι. Και μέσα στο τικ-τάκ, τό δικό μου νόμιζα πώς ξεχωρίζα και τό τριζύμο της βελόνας της μητέρας μου έπάνω στην δαχτυλίδα. Τ' αγαπημένο αυτό ρολόι που άκούγοντας τόσο άσχημο και γελοίο σήμερα, έχω όρκαστεί νά μνή το χωρίσω ποτέ. Είνε κάτι πολύ άγαπητό για μένα. Μου θυμίζει μέρα σου, τοπονοίς μου θριάμβους την πρώτη μου φτώχεια, την ταπεινή μου ζωή, και τόμα καταγωγή, την ύπομονή και μετριοφροσύνη των άγαπητών μου γονέων, την φιλεργία και την στοργή τους. Σημάτισε τό ρολόι αυτό σήμανε για μένα και όρες έντυνημένες, και άέτητες στιγμές θριάμβου. Τά έργα μου άναγνωρίστηκαν, έπεκράτησαν. Τά έργα που τὰ έγραφα όλα με την συντροφιά αυτού του ρολογιού... Έπειτα γνώρισα έσένα, άγάπη μου, και άναποκρίθηκες στον έρωτά μου μ' όλη τή δύναμή της ψυχής σου. Τάς,

Καθόταν στον καναπέ και τό παρακολουθούσε όσο νάβρη ή ώρα...

ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Πώς κυνηγιέται έ βασιλεύς των θηρίων. Είς τὰ δάση της Αφρικής. Η συνήθειες του λιονταριού. Πώς εκδηλώνει τό θυμό του. Τί διηγείται ό Έντουαρ Φοά. Ένα δράμα σ' ένα χωριό άβυσσινών. Ένας μικρός μαύρος στά δέντια του λιονταριού. Η καταδίωξις του θηρίου. Στιγμές άγώνιας. Ο φόνος του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΝΑ ειδικό γαλλικό περιοδικό δημοσιεύθηκε τελευταίως ή ένδιαφεροτάτη διήγησις ενός μεγάλου κυνηγού άγρίων θηρίων, του Έντουαρ Φοά, που μόλις επέστρεψε από την Αφρική.

Ο Φοά κυνήγησε έλέφαντες, ρινόκερους, ίπποπόταμους, τίγρεις, κηφίως όμως κυνήγησε λιοντάρια. Και νά τί γράφει για τό κυνήγι του βασιλιά των δασών ο Γάλλος κυνηγός:

«...Ποτέ δεν ξέρει κανείς πώς θά του φερθή ένα λιοντάρι που θά συναντήσει. Μπορεί και νά φύγη, μπορεί όμως και νά έπιτεθή, είτε γιατί κανένα λιονταρόπουλό του βρίζεται κοντά του, είτε γιατί έννοχλήθηκε την ώρα που έτρωγε, είτε για οιοδήποτε άλλον λόγο.

Τά πρώτα συμπτώματα του θυμού του λιονταριού εκδηλώνονται ός έξης: ή ούρα του άνεμίζει και χτυπά δεξιά κι' άριστερά, μ' όρμη, κατεβάσει περισσότερο παρ' ότι συνήθως τό κεφάλι του, και βουρμάει δείχνοντας τὰ δόντια του. Ύστερα, οι βουρμήτοι του γίνονται πιο άγριοι κι' ένός σκάβει τή γη με τὰ νύχια του, άνεδοκατεβάσει κι' αυτά τα, και τινάζει την ούρα του όσν καμνιστά στον άνερα.

Τήν στιγμή τέλος που τό λιοντάρι έπιτίθεται, στον παροξυσμό δηλαδή του θυμού του, ή ούρα του όρθώνεται, όλόισια, σχεδόν κάθετη, τ' αυτά του κατεβαίνουν όλότελα, και όρμη στην άρχη τρέχοντας, ύστερα καλπάζοντας, και στο τέλος κάνει ένα πήδημα άνοίγοντας τό στόμα και άπλώνοντας τὰ δύο μπροστινά πόδια του, τὰ ότλημένα με τρομερά νύχια.

Κάποτε όμως δείχνει τὰ διάφορα αυτά συμπτώματα του θυμού του, χωρίς νά έπιτεθή. Όταν τό λιοντάρι έτοιμάζεται νά έφορήσει, ό κυνηγός μπορεί νά ύψώσει τό όπλο του και νά περιμένει την κατάλληλη εύκαιρία για νά πυροβολήση.

Η έπίθεση του λιονταριού είνε πάντα τρομερά έπικίνδυνη, άστραπιαία. Όταν είνε άπροσδόκητη ή όταν τό λιοντάρι είνε κρυμμένο σε δέντρα ή σε θάμνους και δεν φαίνεται, δεν γλιτώνετε άπ' τὰ νύχια του. Κι' άν ακόμα τό άντιληφθήτε, δεν χρησιμοποιεί σε τίποτε νά φύγει. Τό καλύτερο είνε νά περιμένει ό κυνηγός θαρραλέα την έπίθεσι.

Δεν χρειάζεται παρ' ψυχραιμία, αυτοπεποίθησις και πεποίθησις στο όπλο σας και στη σκελεπτική σας δεινότητα. Άν χτυπήθι τό λιοντάρι έχει που τελειώνει ό λαίμαρος άρχίζει τό χρονί, κοντά στο αίτι ή άνάμεσα στα δύο μάτια, πέφτει κεραυνόβλητος.

Δεν ίπάρχει τίποτε τρομερότερο, λέγει ό Φοά, από την φωνή, τον βουρμήτο του λιονταριού. Είνε βαθεία, άνατριχιαστική ή έντύπωσις που κάνει. Άκούγεται σε απόσταση πολλών χιλιομέτρων και κά ναι την γη νά τρέμη. Και ό πιο ψυχραιμος άνθρωπος όταν την άκούη νοιώθει την καρδιά του νά χτυπά.

τάς... τό ρολόι αυτό μέτροσε όλες τις στιγμές της ζωής μου, όλων των παλμών της καρδιάς μου. Κι' άν θέλεις θά μετρήσει ακόμα κι' όλες τις στιγμές της ζωής σου, της ζωής μας...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

ΕΡΙΕΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη).—Χρυσό μου Αλβέρτε, γιατί δεν μου τὰ είπες όλα αυτά από πρίν; Τώρα σ' αγαπώ τόσο περισσότερο, χρυσό μου!... Και τό παρελθόν σου τό λατρεύω, γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ... Τώρα γιατί αυτό σ' έκανε έτσι όπως είσαι τώρα, όπως σ' αγαπώ...

Νά τώρα πώς διηγείται ό Φοά ένα κυνήγι λιονταριού:

«Ενώ κοιμόμουν μία νύχτα, άκουσα άξαφνα κατά τις τέσσερες και μισή τό προί κραγιές τρόμου και φοίξης από τό κοντινό χωριό των ίθαγενών. Πετάχτηκα εδώς επάνω, με τό τουφέκι στο χέρι, και άκολουθούμενος από τους άνθρώπους μου έτρεξα προς τό χωριό. Τήν στιγμή αυτή μία γυναίκα μάς πλησίασε, κλαίγοντας και συσπώντας άπελπιμένα τὰ χέρια της και μάς είπε ότι ένα λιοντάρι άρπάξε τον γιό της.

Τρέξαμε τότε πιο γρήγορα στο χωριό, όπου μάς έπληροφόρησαν ότι πράγματι ένα λιοντάρι άρπάξε τό δούτιχο παιδί της ίθαγενούς: τή στιγμή που άνοιγε την πόρτα μάς καλώς.

Φυσικά, ύστερα από τις φωνές που έδωσαν οι χωρικοί, βλέποντας τό θέαμα αυτό, τό λιοντάρι είχε άπομακρινηθή. Έγιάσαμε, μά έστάθη άδύνατον νά βρεθούν τὰ ίχνη του.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΓΙΑΣΕΜΙ

Τό βόηκε πατημένο μέσ' στis σελίδες του παλιού βιβλίου, κατινισμένο και σβησμένο απ' τ'α χρόνια, σαν μιά μικρούλα πεταλούδα ξεραμένη και καρφισμένη σε μιά συλλογή.

Τό είχε ξεκαρδισμένο, έτσι καθώς τό πήρε τότε, και τό κλείσε μέσ' στο βιβλίο—στη σελίδα, ακριβώς, που διάβαζε, και που ποτέ δεν πήγε παρακάτω.

Κι' όπως τό κοίταζε με παραξευμένα μάτια, σε μιά στιγμή του ήρθε νά γελήσει. 'Αλλά τό γέλιο πάγωσε στά χείλη του. Θυμήθηκε πώς ήταν πεθαμένη. 'Αν δεν ήταν εκείνη πεθαμένη, θα μπορούσε νά ξεκαρδιστεί στα γέλια—νά ξεαναγέλασει καθώς τότε, όταν πήγε στον κήπο, και τού τό πέταξε απάνω στο βιβλίο...

Καθόταν σ' ένα μάρμαρο και διάβαζε. Μέσ' στον κήπο ήταν όλο μάρμαρα. Έρχαν κάποιο μέγαρο, δυο βήματα παρθένο—κι' ο κήπος ήταν όλο σκόρπια μάρμαρα...

Πόσο, τώρα, ήταν όλα μακρύνει!

Σταμάτησε συλλογισμένος.

Και με τ'α μάτια του μνημονικού του, την ξανάδε να προβάλλει μέσ' στα δέντρα, προσεχτικά, λαχανιασμένη απ' τό δρόμο, ξεαναμμένη από μυστική ντροπή, να τού ρίχνει τό λουλούδι ξαφνικά—κι' έπειτα, πάλι ξαφνικά, να φεύγει σαν τόν κλέφτη, σκοντάβοντας στις πέτρες και στα μάρμαρα, κι' ένα γέλιο παίρνει με κλάμα... Θυμήθηκε τό ζαρωμένο πρόσωπό της, τ'α μεγάλα μάτια της τ' αλλοίωρα, τ'α βλογισμένα μάγουλά της, τό πόδι της που κούτσαινε λιγάκι. Την ξανάδε ζωντανή και πάλι, κι' ήρθε σ' αυτή του ή τρεμουλιαστή φωνή της, με τούς ψηλούς απεινωμένους τόνους, που κόμπιαζε κάθε φορά που τού μιλούσε, προσπαθώντας νά την κάνει πύ γλυκεία...

Κ' έπειτα θυμήθηκε τ'α μάτια της μαλλιά, που γυάλιζαν, σαν έβενος, στον ήλιο. Κ' ήταν άξιο μεγάλης άπορίας, πώς, εκείνα τ'α εξαίσια μαλλιά, είχαν φτυχώσει σ' ένα τέτοιο ασχημόνιτρο—κι' άνέμωσαν με τόση δμορφία, σαν τ' αχτένιστα μαλλιά μιάς αμαζόνιας...

Ήταν τό τελευταίο γιασεμί εκείνης της χρονιάς. Δεν υπήρχαν πιά καθόλου γιασεμιά. Πού νά τόξε ξετρυνώσει τάχα, σε ποιά γωνιά του μαρμαρένου κήπου—τόρα που κοντοζύγωνε φθινόπωρο—λησμονημένο απ' τ'α χέρια των ανθρώπων, για νά τού τό φέρει τόσο άξαφνα, με τόση συγκινητική λαχάρα, και νά τού τό ρίξει καταπόσωπο, καθώς ήταν ανιμμένο στο βιβλίο...

Ή μήπως τόξε μεγαλώσει σε μιά γλάστρα, μέσ' στην ύγρη την αποθήκη που κοιμόταν, δίπλα σχεδόν στο σταύλο—μόνο και μόνο για νά τού τό δώσει, την ήμερα του μεγάλου χωρισμού...

Την ίδια μέρα, σκόπευε νά φύγει. 'Αποβάρις είχε έτοιμάσει τή βαλίτσα του, κι' έτοιμαζόταν νά γυρίσει στην πρωτεύουσα. Είχε περάσει όλο του τό καλοκαίρι στην πατρίδα, κάνοντας φθινές διακοπές, και τώρα που πλησίαζε φθινόπωρο, και τό πανεπιστήμιο έπρόκειτο ν' άνοίξει, έπρεπε νά γυρίσει στην 'Αθήνα. Οι καλές μέρες είχαν πιά περάσει, είχαν άρχεισει δυνατές βροχές, κι' ο κήπος όλος ήταν νοτισμένος.

Περιμένε τό μεσημεριανό τό τραίνο, κι' είχε καθίσει σ' ένα μάρμαρο και διάβαζε. Ήταν ένα ρομάντζο αισθηματικό—τό ίδιο που κατουρούσε τώρα, μετά χρόνια—ένα ρομάντζο με μεγάλες περιπέτειες, ένα ρομάντζο ποτισμένο δάκρυα, κι' είχε διαβάσει, μέχρι τώρα, τό μισό. 'Ήθελε νά τό τελειώσει πριν νά φύγει.

Κι' άξαφνα, τόν έκοψε ο έρχομός της Φρόσως, που ήρθε και τού πέταξε, απάνω στις σελίδες, τό λουλούδι του άποχαρτιζομένου. Τό κλείσε τότε, για σημάδι, στο βιβλίο, και σηκώθηκε γελώντας δυνατά. Τό γέλιο του εκείνο ήταν άναχο—τό σκατό γέλιο ενός εϋθυμου παιδιού. 'Αλλά τώρα, που τό ξεαναθυμιάται, τού φανταίνεται άπρεπο και κοροϊδευτικό. Και με συμπίνα σκέφτηκε τή Φρόσω την καυμένη, που θά την είχε σίγουρα πληγώσει...

Πρώτη φορά, έπειτ' από τόσα χρόνια, μέσ' στο μυαλό του ξεαναγύρισε ή Φρόσω!

Ή Φρόσω, ή βλογισμένη, ήταν ή ψυχρόκη του γαμπρού του. Την είχαν σπίτι, και δούλευε σ'α σκιάδα. Έπλενε, σάρωνε, μαγέρευε, σιγούριζε. Ήταν άκόμα νέα, άλλ' άδικημένη απ' τή φτώχεια. Ήταν κοντοή απ' τ'α μικρά της χρόνια. Ήταν αλλοίωρη, σημα-

τρο της ήταν γιομάτο βούλες, όλο μικρά κοκκινοκάπια σπινθηρίσματα. Κι' αμυαλό της ήταν σκοτισμένο, γιομάτο ζοφερές θρησκόληρες—κι' όμως, κι' έντελώς άφανισμένο. Μέσ' στα βάθη του περσινού κομπού λήμνους, κάποιες άστραφές νοσημοσύνης, κάποιες άνεπίστατες βαθιές άφροσύνης, κάποια ίχνη άπροσδόκητης σποής...

Κι' αυτό τό σίχαμα τόν είχε συμπιάσει! Τόδεχνε με τ'α φρασμάτά της, με τίς άλλόκοτες της προθυμίες, με τόν τρόπο που τον παραμόνευε, μόνο και μόνο για ν' άκούσει τή λαλιά του. Τόδεχνε με τ'α χαμηλωμένα μάτια της, όταν εκείνος τή κοιτούσε νά της γυρνάει κάτω—με την έξωση τρεμούλα της φωνής της.

Όλοι, στο σπίτι, τόχαν πάρει μυρουδιά. Και δόστρο γέλιο, κοροϊδίες και πειράγματα. Δεν κοτούσε νά προσφέρει τ' άναμά του, να τού φέρει τόν καρφέ του, τό πρωί—κι' άμέσως όλοι της περσινού κομπού λήμνους, τή σάστιζαν με τίς λοξές τους ειρωνίες, με τίς άφροσύμες κουβέντες τους... Κι' εκείνη τήκανε, γινόταν κατακόκκινη, έφινε τό δάκρυ βιαστικά, και τόδεχνε στα πόδια...

Κι' από τόνόταν ταχτικά, όλο τό καλοκαίρι.

Στις άρχές, ο ίδιος θυμόνε πολύ. Έκανε στους άλλους παρηγορηση. Έπειτα, όμως, τό συνήθισε κι' αυτός, και την έπαινε κι' αυτός, στην κοροϊδία...

Της πετούσε λόγια τρυφερά, μπροστά στους άλλους, κι' ένα βράδι, έκανε τάχα πώς θά την άγκάλιαζε. Τ' άστείο ήταν υπερόπια χοντρό. Εκείνη την πήρε τό παρόλο, και πήγε και κλειδώθηκε άμέσως στην κουζίνα. Και τό πρωί δέ θέλησε νά μπει στην κουζίνα, ούτε νά τού φέρει τόν καρφέ του. Και χρειάστηκαν φορές και κατσάδες, για νά ληύσει, μετά μιά βοδιμάδα, τό σκοτεινό, ασταχτό της πείσμα.

Κι' από τότε πάσανε νά την πολυπειράζουν. Έδώ—έκει, μονάκι, καν' άστείο.

Και την ήμερα πούφανε, ως φαίνεται, δέ βιάσαζε, και καθώς τόν περσινού μονάχο, τόλμησε τό τραύμα της τό δάκρυμα—τό πέταγμα του λουλουδιού μπροστά του...

Κι' έφυγε δίχως νά την ξαναδεί. Τ'α χρόνια περάσαν, όλα σχεδόν άλλαξαν. Εκείνος έμεινε για πάντα στην 'Αθήνα. Σ' αυτό τό μεταξύ, ή Φρόσω πέθανε. Πέθανε σε μιά έπιδημία, πού θέρισε, δεν ξέρω πόσον κόσμο. Δεν ξαναπάτησε τό πόδι στην πατρίδα του.

Οι δικοί του είχαν φύγει όλοι. Σώθηκαν πρὸς όλα τ'α σημεία, άλλα φανερώσαν πρὸς όλα τ'α σημεία. Άλλοι διακριμένοι στην 'Αθήνα. Οι γονείς του, πέθαναν κι' εκείνοι.

Κι' ο ίδιος ήταν τώρα γερασμένος. Είχε μιά θέση άξιοπρεπού, αλλά τόν είχε τσακισμένο ή δουλειά. Είχε παντρευτεί, είχε χωρίσει.

Κι' ένα βράδι που στενοχωριόταν μόνος, έτρεχε ν' άνιξη την κασέλα του, και νά βρει μέσα τό παλιό βιβλίο.

Τό φυλλομετρούσε σιγανά, αναπολώντας τ'α νεανικά του χρόνια, όταν έφτασε σ' εκείνη τή σελίδα, που είχε τότε σταματήσει, μέσ' στον κήπο, ρίχνοντας μέσα για σημάδι, τό λουλούδι... Κι' ένωσε τότε μέσ' του, βρετ' απ' τό πρώτο χαμόγελό του, μιά θλίψη δίχως λόγο.

Νοσταλγούσε τ'α χαμένα του τ'α χρόνια, τίς τραυλές άφες της άπιστοσύνης του στο μέλλον... Κι' όταν τό πρόσωπο της Φρόσως βεργόταν στον ορίζοντα της μνήμης του, δεν ένωσε τή φωνή την άπείδια, που τού προέβουσε' έναν καιρό. Τό στόλισε, δεν ξέρω με ποιά χρώματα—τ'α χρώματα του μακρινού θανάτου, της λησμονημένης στάσεως—τό έξωράσε με κάποιους νέους τόνους, άνεπίστατες μέσ' απ' την ψυχή του—κι' άντί της θλίψεως μορφής εκείνης, της άπείδιας σημάδεμένης, της αλλοίωσης και της βλογισμένης, δειδε παρά μιά γλυκεία κοπέλλα, μιά κοπέλλα που τόν άγαπούσε.

Τώρα τ'α μάτια της δεν ήταν πιά αλλοίωρα, τό μούτρο της ήταν διορθωμένο, τό πόδι της δεν κούτσαινε διάλο.

Άκουσε την τρεμουλιαστή φωνή της, σαν ένα μακρινό, δειλό ράδι, όλο γαλμένο μέσ' άπ'όταν τάφο... Τ'α μαλλιά της άνέμισαν στον ήλιο, σαν οί φτερούγες ενός τραγικού πουλιού—πουλιού της νύχτας με κομμένη γλώσσα, καταδικασμένου νά σπασίει! Κι' όί απ' τήν έπαιτησή, ένας έλεγχος κρυφός της συνεπίσεως, ένα μέλο φοβερό έρώτημα, που είχε μείνει χρεασμένο στον άέρα, χωρίς νά περιμένει μιά άπόκριση, χωρίς καν νά έλπει μιά άπόκριση, χωρίς νά την πάει...

Έφρασε τό πόδι στο κεφάλι του και δοκίμασε νά δει τήν είσοδο.

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η Κ. ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ.

Όταν ο Χριστός αναστήθηκε, μεγάλη χαρά γίνηκε στους ουρανούς. Άγγελοι και αρχάγγελοι, τ'α πολυάριθμα Χερουβείμ και τ'α εξαπτεμένα Σεραφείμ, όδες οί δυνάμεις των ήπουρανίων, έμπήκαν σε πυρτωμένη κίνηση. Μεγάλες έτοιμασίες γίνονταν στον Παράδεισο, όπου ο Σαβαώθ, καθισμένος στο θρόνο της δόξης του, έπεριμένε τό Γνώ του, νικητή του Θανάτου.

Και ένθ' οί πονηρές δυνάμεις, ο Έσωφόρος και οί μελανόφτεροι άκόλουθοί του, σκεπάζοντας τ'α πρόσώπα τους με τίς παλάμες, έπεφταν στα τετράδα της άβύσσου για νά κρύψουν τή ντροπή τους, οί άγγελοι του Ουδανού χρεμόσαν γρίαντες από άπ'α ρόδα και κρίνα φωτός έπάνω στις τετράδες άπ'α τ'α Παράδεισου, κάτω από τίς όποιες θά περνούσε ο θρίαμβος του Άναστάσιος εκ τάφου...

Και απ' όλη αυτή τή χαρά του θεϊκού άκούσιου, έπεφτε σαν άνταράση έπάνω στη γή μιά γλυκύτατη νύχτη.

Κι' έτσι ή γή ευαγγελίζονταν χαρά μεγάλη, και πανηγύριζε όμοια την άνάστασή του Λημονογύου...

Και ο Ήσους Χριστός, βαδίζοντας έπάνω σε ροδοχρυσές νεφέλες, με τό λευκό ιμάτιον άνεμίζονμεν εις τόν αϊθέρα, με τ'α μαλλιά στεφανωμένα από υπερόπια φως, έφτασε στους ουρανούς και πήρε τόν πλατύ δρόμο που χαράζει ο Γαλαζίας, άνταμειβόντας τό σκοτεινό χάος...

Σ'α μεγάλα φεγγόβόλα λουλούδια, σαν πεταλούδες φωτός, λαμπυρίζανε μέσ' στο διάστημα τ'α συντρίμματα των πλανητών, τ'α πεσμένα άστρα, οί κόσμοι που πέσαν και οί κόσμοι που θάθονταν...

Κι' ο Χριστός κοντοζύγωνε στην Πύλη του Παράδεισου.

Τότε ή κίνηση δυνάμωσε. Τό θρόισμα των χερουβικών φτερών έγέμισε τούς ουρανούς θόλους, και οί σάλλινγες τόν άρχαγγέλων έσημασαν ότι ο Άντοπτης πλησίαζε.

Με τ'α χιονάτα φτερά κλειστά, όρθιοι κι' ασάλευτοι σαν άγάλματα, δεξιά κι' αριστερά στην Πύλη, ο Γαβριήλ και ο Μιχαήλ, με τίς ρομφαίες στο πλάι, φρουροί του Παράδεισου, έπεριμέναν με άγρυπνη προσοχή.

Και τότε γείνηκε κάτι παράξενο: από παντού πετάχτηκαν ένα πλήθος παιδικές ψυχές, άπειρες ψυχούλες, ένας χαριτωμένος παιδικός κόσμος, σαν τρεμοσιάντες φλογίτες από κεράσια της Άναστάσεως στον άπ'α Παράδεισον άέρα.

Και ήτανε σωστές δεκατέσσερις χιλιάδες τ'α παιδάκια αυτά, ήταν οί δεκατέσσερις χιλιάδες μάρτυρες που θυσιοθήκαν κατά διαταγή του 'Ηρώδη σε όλη τή γή της 'Ιουδαίας—έθνην εν Ραμψ—στον καιρό της γεννήσεως του Σωτήρος.

Και όδες αυτές οί παιδικές ψυχούλες μαζεύονταν σήμερα στην Πύλη του Παράδεισου για νά προΐπανήσουν τό Χριστό, για νά ψάλουν με τ'α θία χαλιάρια τους τό 'Ωσανά εν τοις 'Υψίστοις', και κοινωνούν τ'α γεράκια τους με άσυγκράτητη χαρά, κι' όλο πύκνωναν...

Και τότε οί δυο φύλακες άρχάγγελοι άνήσυχσαν. 'Ο Γαβριήλ και ο Μιχαήλ άλλαξαν ματιές, κατέβασαν στανωρά τίς ρομφαίες τους και προχώρησαν ν' άπαμακρύνουν τ'α παιδάκια, ν' άνοίξουν δρόμο...

Εκείνη τή στιγμή έφτασε και ο άπειροβλήμενος τό φως ως ιμάτιον, τό 'γλυκύτατον έαρ.

Στην όψη του άχτινοβολούσε ένα χαμόγελο άπείραντης καλωσύνης. Σήκωσε ψηλά τ'α χέρια του, που είχαν ακόμη τόν τύπον των ήλων και, ειλο-

Τόν μεθούσε, και τόν πλήγωνε μαζί, χωρίς κι' ο ίδιος νά μπορεί νά πει γιατί.

Δεν κατάφερε, όστόσο, νά τή διώξει.

Κι' έπειδή, μέσ' στην κρυφήν άπόγνωσή του, ένιωθε την άπόλυτην ανάγκη κάποιου λεπτού άνταρτασμού—τόρα, στα πενήνταπέντε χρόνια του, έπει από διάλειμμα δεν ξαίρω πόσων χρόνων—άρχισε πάλι νά διαβάσει τό βιβλίο, τό παλιό ρομαντικό βιβλίο, απ' τή σελίδα ακριβώς που τόξε παρατήσει—και χωρίς νά καταλάβει πώς, παρασυρμένος απ' τή γνώθλιβερά του έπαισθία, συνεπαρμένος απ' τή γνώση πλοκή του, άπ'όπου νά φέξει, έφτασε στο τέλος.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

γώντας τούς πρώτους μάρτυρες της χριστιανώσεως, είπε στους δυο άρχαγγέλους:

—Άφετε τ'α παιδία έλθειν πρὸς με...

Οί άρχαγγελικές ρομφαίες κατέβηκαν ύπάκουες στη διαταγή του Κυρίου.

Κι' ο Χριστός, χαϊδεύοντας τ'α παιδιάτικα κεφάλια, έπέραςε έτσι μαζί τους κάτω από την Πύλη του Παράδεισου, περιτριγυρισμένος από δεκατέσσερις χιλιάδες νήπια, που έφελαν τό 'Ωσανά και τόν δοξολογούσαν.

Και ο Νικητής του Θανάτου έδείχτηκε πάλι σε όλη του τή δόξα και έφάνταζε σαν κέδρος του Λιβάνου μέσα στο έαρινόν άνθοςμα μυριάδων κρίνων.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

(ΤΟΥ ΚΑΡ. ΜΗΩΝΤΑΛΡ)

Αυτή ή ζωή είν' ένα νοσοκομείο, όπου κάθε άρρωστος βασανίζεται απ' την έπιθυμία ν' αλλάξει κρεβάτι. 'Ο ένας θά ήθελε νά υποφέρει άπέναντι στο τζάκι κι' ο άλλος νομίζει πώς θά γινεί καλά πλάι στο παράθυρο.

Έμένα μου φαίνεται πώς θά ήμουν πάντα καλά, εκεί που δεν βρίσκομαι τώρα, και τό ζήτημα αυτό της αλλαγής είν' ένα θέμα που τό σιχτάω άδιάκοπα με την ψυχή μου.

Πές μου, ψυχή μου, τής λέω, φτωχή ψυχή μου ψυχραμένη, τί θά έλεγεσ άν κατοικούσαμε στη Λισσαβόνα. Έκει πρέπει νά κάνη πολλή ζέστη και θά ξεαναζωτώνεσαι σαν μιά σαύρα. Ή πολιτεία αυτή βρίσκεται κοντά στη θάλασσα... Λένε πώς είνε χτισμένη με μάρμαρα και πώς ο κόσμος εκεί νοιώθει τετοιο μίος για τή βλάστηση, όποτε ξεριζώνε όλα τ'α δέντρα... Αυτό είν' ένα τοπίο που θά σου άρέσει πολύ...

Μά ή ψυχή μου δεν άπαντάει... —Άφ'ού σου άρέσει τόσο ν' αναπαύσαι, τής ξαναλέω, και νά βλέπεις συγχρόνως την κίνηση, θέλεις νά πάμε νά κατοικήσουμε στην 'Ολλανδία, στη μακαρία αυτή χώρα; Ίσως νά διασκεδάσης πολύ σ' αυτό τό μέρος, τού όποιου έχεις θαμώσει τόσες φορές τίς ειδικές σ'α μορσεία. Τί θά έλεγεσ άν διαλέγαμε για διαμονή μας τό Ρότερνταμ, εσύ που αγαπάς νά βλέπεις τό δάση των καταρτιών και τ'α καθάρια άκρωτοβόλημένα μπρος σ'α σάπια;

Μά ή ψυχή μου εξακολουθούσε νά μνησάφω...

Ή Βαταβία, τής είπα τότε εγώ, ίσως νά σου άρέσει περισσότερο. Έκει θά βρούμε όλο τό πνεύμα της Βορρικής ένομιε με την άμορφία των τροπικών χωρών.

Μά ούτε λέει ή ψυχή μου. —Έφτασε λοιπόν, τής είπα τέλος εγώ, σε τέτοιο σημείο μαζεύματος, όστε νά μην ευχαριστήσαι παρά μόνο μέσα στην αλήθει σου... Άν συμβαίνει αυτό, άς φανούμε απ' αυτά τ'α μέρη που μοιάζουν με χώρες του θανάτου... Άς έτοιμάσουμε τίς άποσκευές μας για τό Τόοντο... Άς πάμε άκόμα πιο μακριά, άν θέλεις... Κι' άκόμα πιο μακριά, άν αυτό είνε δυνατόν... Άς εγκατασταθούμε στον Πόλο... Έκει, ο ήλιος φωτίζει λοζά τή γή... Έκει θά μπορούμε νά κάνουμε τ'α λουτρά μας μέσ' στα σκατάδια, κι' ή πολιτικές άνγες για νά μ'α διασκεδάσουν, θά μ'ας στέλνουν κάθε τόσο δόσιμες φωτός τριανταφυλλένες, σαν άνταίγες της φωτιάς της κολάσεως.

Τότε ή ψυχή μου ξεγύθηκε από μέσα μου και μου φώναξε ή άπόγνωση:

—Άς πάμε όπου θέλεις... Αδιάφορο πού! Αδιάφορο πού! Φτάνει μονάχι αυτό τό μέρος νά είν' έξω απ' τον κόσμο...

CH. BAUDELAIRE

ΔΗΛΟΣΙΣ

Τό 'Μπουκέτο, καθώς και τ'α λοιπά περιοδικά, από σήμερα θά τιμώται δραχμάς 3.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ, ΓΙΑ
ΚΑΘΕ ΦΙΛΗΝΑΓΓΕΛΩΣΤΗ, ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ-
ΘΗΚΗ ΕΙΝΕ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
εἶνε ἀσφαλὲς τὸ καλὺτερον τῶν Ἡμερολογίων ποὺ ἐκυ-
κλοφόρησαν καὶ κυκλοφοροῦν στὴν Ἑλλάδα.

Τυπωμένο ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, μὲ καλλιτεχνικὰ στοι-
χεῖα, στολισμένο μὲ πλῆθος ὡραίων εἰκόνων, ἀποτελεῖ
πραγματικὸν ἐκδοτικὸν θαῦμα.

Ἡ ὕλη του, διαλεγμένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ καὶ ξένη
λογοτεχνία, συγκροτᾷ καὶ γοητεύει τὸν ἀναγνώστη.

Περιέχει διηγήματα, ποιήματα, ἱστορικὰς σελίδας,
περίεργα, ἀνέκδοτα, κωμωδίες, ἀστεία κτλ. κτλ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνεργατῶν εἶνε καὶ οἱ κ. κ. Γρ.
Ξενοπούλου, Κ. Παλαμάς, Λάμπρος Πορφύρας, Π.
Νιρβάνης, Ν. Λαπαθιώτης, Χ. Χρηστοδασίλης, Στ.μ.
Σταμ., Χάρης Σταματίου κλπ.

Ἐπίσης περιέχει ἀνέκδοτα διηγήματα τῶν ἀποθανόν-
των λογίων Α. Καρκαβίτσα, Γερ. Βώκου, Ν. Σπαν-
δωνῆ, Ἀργ. Ἑφταλιώτη.

Κάνεις δὲ μὴ μένῃ χωρὶς ν' ἀγοράσῃ τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ζητήσατέ το ἀπὸ τὰ περίπτερα καὶ ἀπὸ τὰ ὑποπρακτο-
ρεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Τιμὰται Δρχ. 25.

